

Marlieske

beleeft een avontuur

Rie
Reinderhoff

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

MARLIESKE
BELEEFT EEN AVONTUUR

Rie
Reindorff

MARLIESKE
BELEEFT EEN AVONTUUR

DOOR

MAX DE LANGE-PRAAMSMA

Met illustraties van Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

In de Marlieske-serie zijn verschenen:

Marlieske

Marlieske beleeft een avontuur

Marlieske heeft een griepje

Marlieske verdient heitjes

Marlieske viert bevrijdingsdag

1. Van een plannetje

Marlieske van Vliet logeert bij haar opa en oma in het schoolhuis in Bosdorp. Al bijna een maand. Omdat haar moeder ziek is. Eigenlijk kun je beter zeggen: ziek was. Want mevrouw Van Vliet is alweer op en bestuurt weer zelf haar huishouding. Maar ze moet nog wel een beetje kalm aandoen. En daarom vonden opa en oma het beter dat Marlieske nog maar wat bij hen bleef. Ze is zo'n vrolijke druktemaakster, die Marlies. Ze zou haar moeder nu misschien nog maar moe maken met al haar babbeltjes en grapjes. En zij . . . zij zien er tegenop die straks weer te moeten missen. Het zal zo stil zijn als Marlieske weer vertrokken is.

Marlieske zelf vindt het best. Natuurlijk zou ze thuis wel graag 's even om een hoekje willen kijken. Vader en moeder en Herman en Corrie en vooral ook Pier 's weer zien en spreken. Maar verder . . . verder heeft ze het hier zo naar d'r zin, dat ze maar al te graag nog wat wil blijven. Opa en oma verwennen haar om 't hardst. En wie zou dat niet fijn vinden?

En dan opeens vertrekt ze eigenlijk nog onverwacht. Want als ze op een avond gezellig met opa en oma zit te ganzenborden, wordt er gebeld. En wie komt er dan even later met een glunderende opa de kamer binnenstappen?! . . .

Oom Bert, vaders broer uit Arnhem.

Is me dat even een geweldige verrassing!

Oom Bert is met de auto. Hij moet voor de zaak hier in de omgeving zijn.

Opa en oma zijn in de wolken. Zo vaak zien ze oom Bert niet. Hij heeft het altijd zo druk. En niet half zoveel vakantie als Marlieskes vader, die leraar aan een uloschool is.

Opa en oma moeten van alles van oom Bert weten. Hoe het met hem zelf is natuurlijk. En met tante An. En Herman en Reinier, hun jongens. En of het goed gaat met de zaak. En o, nog veel meer.

En ondertussen schuift opa oom Bert al maar weer de sigarendoos en de tabakspot toe.

„Steek nog 's eentje op, jongen. Ze staan er voor. Of stop anders je pijp nog 's. Je rookt toch zo graag een pijpje?”

En oma weet gewoon niet waarmee ze hem zo gauw allemaal kan verwennen. Van alles wil ze haar oudste zoon toestoppen. Een bord soep. Een gebakken eitje. Een lekkere krentenbol.

Maar oom Bert heeft al gegeten en slaat alles af.

„'t Is goed bedoeld, moeder en ik waardeer het erg,” zegt hij hartelijk, „maar u kunt eerlijk geen eten meer aan me kwijt op het ogenblik.”

Oma kijkt een beetje teleurgesteld. Ze wil 'm zo graag 's echt goed doen.

„Een kopje thee dan nog?” vraagt ze.

Oom Bert knikt.

„Ja, moeder, dat graag.”

Oma haast zich het in te schenken. Dit is tenminste iets.

Marlieske heeft intussen netjes en vlug het ganzenbord met toebehoren opgeruimd. Nu pakt ze haar breiwerk en gaat dan, helemaal tegen haar natuur in, heel rustig zitten breien. Ze wil zo graag nog een poosje opblijven en naar de verhalen van oom Bert luisteren, zie je. En als ze nu heel stilletjes doet, „vergeet” oma haar misschien wel eventjes. Ja, dié Marlieske is een slimmerd, al moet ze nog negen worden en al zit ze pas in de derde klas. Als je dat maar weet.

Natuurlijk vergeet oma haar Marlieske niet. Hoe zou dat nu ook kunnen. Maar ze mag wel een halfuurtje langer opblijven. Ter ere van oom Bert. En ze krijgt ook een extra kopje thee met veel suiker en veel melk en een heerlijke spritskoek. Natuurlijk.

Maar pas als ze in bed ligt, vertelt oom Bert van z'n plannen.

Morgen tegen de avond denkt hij hier klaar te zijn en meteen verder te rijden. En dan 's nachts bij Marlieske thuis te logeren. Bij hen in de stad moet hij ook een paar mensen bezoeken.

En dan zegt oma opeens: „Maar dan kun je Marlieske mooi meenemen, jongen. Niet dat we haar zo graag kwijt willen. O heden, nee. Maar haar moeder is weer beter en begint zo naar haar te verlangen. Ze willen haar zo langzamerhand wel 's weer thuis hebben, begrijp je. En als ze nu met jou meerijdt, komt ze er gemakkelijk en bespaar je meteen haar vader een reis. We hadden al zo'n beetje afgesproken dat wij haar hier in de bus zouden zetten en dat haar vader haar dan in de stad zou opvangen en vandaar met de trein mee naar huis nemen, zie je.”

Oom Bert knikt. Hij begrijpt er alles van.

„O, maar natuurlijk neem ik haar mee. Heb ik meteen gezelschap onderweg. Gezellig.”

Opa knikt ook.

„'t Is een pracht-oplossing,” vindt hij. Maar dan zet hij opeens een zorgelijk gezicht en zegt eerlijk: „Ik moet er trouwens niet aan denken hoe stil het hier weer zal zijn als ze weg is, die kleine robbedoes. Wat zullen we haar missen, hè, moeder?”

Oma knikt als het kan nog harder.

„Nou, reken maar,” zegt ze. „We moeten maar meteen afspreken dat ze in de paasvakantie hier weer komt logeren, vind ik. Dan kunnen we daar dadelijk weer naar uitkijken. 't Is nu al eind februari. Dan duurt het niet zo heel lang eer we haar weer zien en is het afscheid ook niet zo akelig.”

Opa vindt dat een prachtig plan.

„Ja, ja, dat spreken we af,” zegt hij.

Oom Bert hoort het gesprekje tussen z'n ouders lachend aan. Zo dol als die vader en moeder van hem toch op al hun kleinkinderen zijn. Heerlijk.

Maar wat zegt Marlieske van dit onverwachte plannetje? Ze vond het zo fijn in Bosdorp. Is ze nu een beetje boos als oma haar

de volgende morgen vertelt dat ze eigenlijk zo maar opeens die avond nog naar huis gaat? Of zingt ze een huilliedje, omdat het met de pret hier in het zo gezellige schoolhuis nu plotseling uit is? Omdat ze er, zonder dat ze het wist, het laatste nachtje voorlopig weer geslapen heeft?

Niets van dat alles. Dat is juist zo grappig. Nu ze weet dat ze vanavond nog haar vader en moeder en Herman en Corrie en Pierewiet zal terugzien, als er niets tussen komt, verlangt ze opeens zo verschrikkelijk naar hen allemaal, dat ze zo wel naar hen zou willen toevliegen.

De dag duurt haar eigenlijk veel te lang. En ze is opgewonden! Nee, vreeslijk! Haar mond staat gewoon geen ogenblik stil. En ze loopt maar van boven naar beneden en van beneden naar boven, om haar spulletjes, die in de koffer gepakt moeten worden, bij elkaar te zoeken. En dat ze nu een echte autotocht gaat maken, helemaal alleen met oom Bert, in die prachtige, grote slee van oom, daar raakt ze eenvoudig niet over uitgepraat.

Oma's oren tuiten er af en toe van.

Maar Pier zal me daar ook maar niet eventjes jaloers op haar zijn als ze daar zo deftig komt voorrijden. Nou, reken maar. Enig. Marlieske verkneukelt zich bij voorbaat al van de pret.

Aan het ontbijt is er weer zoveel met oom Bert te praten, dat opa en oma allebei helemaal vergeten de radio aan te zetten. Daardoor missen ze ook de nieuwsberichten. Maar in de loop van de morgen, als opa en Marlieske in school zitten en oom Bert z'n zakenbezoeken aflegt en oma in haar eentje in huis omscharrelt, komen er telkens zorgenrimpels in haar voorhoofd. Want het sneeuwt. Behoorlijk.

Om een uur of negen is het begonnen. En het lijkt maar niet weer te willen ophouden. Als dit zo doorgaat, kan Bert er vanavond niet met de auto door. Vast niet. Het lijkt haar nu al lastig rijden. Maar nu is het ten slotte klaarlichte dag. Als het donker is, wordt het allemaal stellig nog eens zo moeilijk. En het pak sneeuw, dat blijft liggen, zal dan natuurlijk ook heel wat dikker zijn dan nu.

Nee, als dit zo blijft doorgaan vandaag, kan hij er vanavond niet door. Dat bestaat niet. En doet hij het toch, dan geeft zij hem Marlieske niet mee. Geen sprake van. Voor nog zoveel niet. Ten slotte hebben opa en zij de verantwoordelijkheid voor haar. En stel je voor dat er 's iets gebeurde. Een ongeluk heb je eer je het beseft. O zo. Nee, hoor, dan blijft Marlieske nog een poosje hier. En dan gaat ze later maar met de bus en de trein, net zoals ze hier gekomen is.

Voor de zoveelste keer staat oma voor de ramen en kijkt naar het gedwarrel van de prachtige, witte sneeuwvlokken. Had ze dat meerijplannetje toch maar nooit verzonnen.

Oma zucht.

Maar vooruit, ze staat hier maar te niksen. Ze moet weer aan het werk. Van haar kijken houdt het sneeuwen toch niet op.

De tuin is intussen al in een sprookjeshof omgetoverd. Prachtig, al dat zuivere, ongerepte wit. Maar oma ziet niet hoe mooi het wel is. Oma zucht alleen maar.

Eindelijk, zo tegen elven, houdt het sneeuwen toch op. En dan zucht oma opnieuw. Maar nu van opluchting. Dat is tenminste een goed ding. Als de auto's met die grote sneeuwschuivers nu maar gauw komen. Dan valt het misschien allemaal nog wel een beetje mee. Want ze kent haar oudste zoon. Als die eenmaal iets in z'n hoofd heeft, moet er heel wat gebeuren eer hij het niet doet ook. En alles is nu zo mooi geregeld. 't Zou voor iedereen prettig zijn als het plannetje nog zou kunnen doorgaan.

Enfin, eerst de nieuwsberichten van één uur maar 's afwachten. Want die zullen haar niet ontgaan, zoals die van vanmorgen. Daar zal ze wel voor zorgen.

Oma heeft nu weer een beetje moed en het werk wil plotseling veel beter vlotten dan tot nu toe vanmorgen.

Maar als het één uur is en ze gedrieën naar de radio-nieuwsberichten luisteren, zinkt die moed oma regelrecht weer in haar mooie, warme pantoffels. Want de omroeper zegt: „Donderslagen leidden de sneeuwstorm in, die het verkeer op verscheidene plaatsen in het zuiden van het land volkomen heeft ontwricht. Overal komen opstoppingen voor, doordat auto's zich in sneeuwbanken hebben vastgereden. Talrijke busdiensten zijn gestaakt. Er is vertraging in het treinverkeer. De veerdiensten in Zeeland en op de Zuidhollandse eilanden zijn vrijwel lam gelegd.”

Marlieske luistert met grote, verschrikte ogen. Ze begrijpt lang niet alles van wat die meneer daar door de radio zegt. Maar toch

wel dat de sneeuw de boel daarginds aardig in de war heeft gestuurd.

En oma zegt al maar weer met een benauwd gezicht: „Het is toch. Het is toch.”

Opa zegt niets. Hij rookt z'n pijpje. Maar hij schudt intussen telkens opnieuw z'n grijze hoofd.

Marlieske kijkt van de een naar de ander. En dan wordt ze plotseling bang dat opa en oma haar vanavond niet met oom Bert zullen laten meegaan. En zij . . .

Ze kan haast niet wachten tot de omroeper klaar is met dit deel van z'n taak en opa de knop van het radiotoestel omdraait.

Maar dan zegt ze ook dadelijk parmantig: „Maar dat is hier niet. Dat is heel, heel ver weg. Zeeland. Dat is toch een ander land?”

Opa lacht naar haar. Hij begrijpt best waarom ze dit zegt, die kleindochter van hem.

„Welja kind. Natuurlijk. Dat is hier heel ver vandaan, hoor,” zegt hij om haar gerust te stellen.

Maar oma schijnt nergens erg in te hebben. Die denkt alleen aan het gevaar dat oom Bert en Marlieske misschien zullen lopen als ze vanavond toch weggaan.

„Maar daarom kunnen we het hier evengoed wel krijgen,” zegt ze met een zorgelijk gezicht. . . „Ons landje is zo klein. En Zeeland is niet een ander land, Marlieske. Alleen maar een ander stukje van Nederland dan waar wij wonen. En vanmorgen heeft het hier immers ook al een hele poos gesneeuwd. En . . .”

Opa geeft Marlieske gauw een geruststellend knipoogje.

„O ja,” geeft hij oma intussen toe. „Maar we hadden hier geen sneeuwstorm. Dat is nog heel wat anders. Dat vertel ik je.”

En achter Marlieskes rug om schudt hij even z'n hoofd tegen oma en beduidt haar met z'n ogen dat ze er nu maar liever over op moet houden.

En nu begrijpt oma hem wel. Opa wil zeggen: dat kind heeft zich zo op dat autotochtje verheugd. Bederf haar voorpret nu tenminste nog maar niet. Ze hoort het altijd nog vroeg genoeg als

het niet kan doorgaan. En het kan immers allemaal net zo goed nog best een beetje meevallen. Wacht eerst maar 's af wat Bert straks zegt. Die is alle dagen bij de weg. En die zal heus wel weten of hij vanavond kan gaan rijden of niet.

En daarom zwijgt oma verder.

Maar haar gedachten kan opa niet stopzetten. En oma denkt koppig: „Bert kan lang praten of kort, en mooi of lelijk, maar als ik het vanavond niet vertrouw, krijgt hij Marlieske niet mee. Vast niet.”

2. Daar gaan ze dan, die twee

Maar tot Marlieskes blijdschap rijden oom Bert en zij die namiddag om zes uur wel samen weg. Met een stralend snuitje zit ze naast oom. Ze heeft Ireentje, die ter ere van de reis haar mooie, nieuwe mantelpakje aan heeft, op schoot. Oma heeft haar lekker warm ingepakt en ook nog een reisdeken over haar knietjes gelegd. Ze vindt het nu helemaal niet meer erg om weg te gaan. Met Pasen mag ze al terugkomen. Samen met Pier. Zal Pierewiet ook enig vinden. En tot de paasvakantie, dat duurt zo lang niet meer. En nu krijgt ze eerst die fijne autotocht nog. En dan is ze thuis.

Thuis! Heerlijk! Bij vader en moeder en Herman en Corrie en Pier. Als ze nu ook nog niet blij zou zijn.

En ze heeft voor iedereen een verrassing in haar koffer. Die heeft oma erin gestopt. Zo enig.

O, oma is een schat. En opa ook. En moeder. En vader. Och, iedereen.

Opa en oma staan onder de voordeurluifel en wuiven hen lachend na. Zelfs oma's gezicht staat niet meer zorgelijk. Het heeft de hele middag niet meer gesneeuwd. De wind is wel opgestoken en giert af en toe met rare geluiden door de schoorsteen. Maar dat hindert niet. Daarom kan oom Bert wel rijden. En hij heeft verteld dat hij nergens last van de sneeuw heeft gehad vandaag. De hoofdwegen zijn best berijdbaar. En die kunnen ze houden. En bovendien, hij heeft in de bagageruimte een stevige schep. Als oma het niet geloven wil, moet ze maar 's even gaan kijken. Mochten ze onderweg dus toch nog 's ergens in een sneeuwduintje klem raken met de wagen, dan is er nog niets loos. Want

dan schept hij het zaakje zo aan de kant en is de auto weer los. Zo'n karweitje heeft hij al wel vaker bij de hand gehad. Opa en oma hoeven werkelijk nergens over in zorg te zitten. Maar hij moet nog wel even bij een klant aan die hij vanmorgen

niet thuis trof. En hij kan natuurlijk niet precies zeggen hoelang die meneer 'm aan de praat zal houden. Maar als opa en oma er nu op rekenen dat hij om negen uur bij Marlieske thuis is. Misschien zijn ze er al wel eerder. Maar dat horen ze dan wel. Want hij belt zodra ze er zijn. Dat belooft hij. Maar hij neemt de tijd liever wat ruim. Anders zitten opa en oma misschien helemaal voor niets in ongerustheid. En dat is immers niet nodig. Nee, ze

houden het op negen uur. Dat is voor alle partijen het prettigst. „En dan komt Marlieske ook even voor de telefoon,” zegt oom Bert. „Welterusten zeggen. Anders kunnen jullie natuurlijk geen van drieën slapen vannacht.”

O, o, die ondeugende oom Bert. Die moet natuurlijk die lieve opa en oma weer tot het laatste ogenblik toe plagen. Maar hij meent het niet zo kwaad, hoor. O, nee. Dat weten opa en oma best. Die lachen erom. En kijk maar, nu rijdt hij het eerste stukje van de weg expres heel langzaam. Alleen om er zo voor te zorgen dat opa en oma en Marlieske zolang mogelijk naar elkaar kunnen zwaaien. Als dat nu niet aardig is.

Maar als ze elkaar ten slotte toch niet meer kunnen zien, laat hij z'n wagen heel wat sneller lopen en vliegen ze voor Marlieskes gevoel langs de weg.

Ze vindt het prachtig. Ze is geen ogenblik bang. Kun je net denken. Hoe harder hoe mooier, vindt ze.

In een wip zijn ze in de stad waar haar vader haar vier weken geleden op de bus gezet heeft. Hier moet oom die klant bezoeken, meneer Minnema. Hij neemt Marlieske mee naar binnen. Hij weet niet hoeveel tijd hij hier nodig heeft en hij wil Marlieske niet zo lang alleen in de auto laten zitten. Het is al donker. Nee, dat is niets gedaan. En ze hebben kinderen bij de familie Minnema. Daar kan zij intussen mooi even mee spelen.

Marlieske vindt het best. En ze verveelt zich geen ogenblik, terwijl oom Bert met meneer Minnema in het kantoor zit. Er is een meisje, Heleentje, een jaar ouder dan zij zelf. Heleentje speelt, ook graag met poppen en vindt Ireen een schatje. En het nieuwe mantelpakje zo mooi. En dan haalt ze haar eigen poppekinderen op. En een heleboel kleertjes. Marlieske mag alles zien. En dan hebben die beide poppemoedertjes elkaar over en weer zoveel te vertellen, dat de tijd gewoon omvliegt.

En toch is het al kwart over zeven als oom Bert Marlieske komt ophalen. De bespreking heeft langer geduurd dan hij verwacht had. Enfin, hij hoeft opa en oma gelukkig pas om negen uur te

bellen. Hij is toch maar blij dat hij dat heeft afgesproken. Nu hoeven ze zich nog helemaal niet te haasten en kunnen heus ook nog wel wat oponthoud hebben, Marlieske en hij, om toch op tijd bij Marlieske thuis te zijn.

Maar als ze buiten komen, staan ze een ogenblik heel raar te kijken. Allebei. Want de wind lijkt in dit uurtje wel te zijn aangewakkerd tot een halve storm. Hij zwiept de kale takken van de bomen die langs het trottoir staan, als een boze wildeman heen en weer. En . . . het sneeuwt weer. Nog wel niet zo heel hard. Maar toch . . . En dan die harde wind erbij! . . .

Meneer Minnema en Heleentje laten hen samen uit en zien het natuurlijk ook.

Meneer Minnema kijkt meteen heel bedenkelijk en schudt z'n bijna kale hoofd.

„Dat ziet er niet bepaald fraai uit voor een automobilist, meneer Van Vliet,” zegt hij dan. „Moet u nog ver?”

„Een kilometer of zestig,” antwoordt oom Bert. En er zijn plotseling diepe rimpels in z'n hoge voorhoofd.

Meneer Minnema knikt, z'n onderlip een beetje vooruit.

„Zou u nog maar niet even hier blijven wachten tot dat sneeuwen ophoudt?” vraagt hij dan. „Ik wil u niet bang maken en zestig kilometer is ook niet zo heel ver. Maar als ik denk aan al de verhalen over vastgelopen auto's in het zuiden van het land, die ik me vandaag zo voor en na heb laten vertellen. Nou, dan . . .”

Oom Bert staat een ogenblik in tweestrijd. Het is moeilijk rijden terwijl het sneeuwt en dan ook nog bij avond. Dat weet hij. Je hebt zulk slecht zicht. Maar wie zegt 'm dat het straks beter wordt? Dat dat sneeuwen ophoudt zo meteen? En als hij nu dadelijk start en een beetje geluk heeft, haalt hij het misschien nog wel, eer het al te erg wordt. Hij zal natuurlijk heel voorzichtig rijden. En hij heeft immers die schep. Als hij dan om negen uur opa en oma kan bellen dat ze er zijn, kunnen die ook weer rustig gaan slapen. Want reken maar dat die nu in zorg zitten

over hen. Maar misschien komen ze niet meer buiten en hebben ze er geen erg in dat het zulk ander weer geworden is. Dat hoopt hij maar.

Hij keert zich om naar meneer Minnema.

„Als u me nu op een briefje kon geven dat het over een halfuur of desnoods een uur niet meer zal sneeuwen, zei ik: „Graag. Ik wacht de bui hier af met m'n kleine nicht.” Maar ik ben bang dat het eerder erger dan beter gaat worden, weet u. Als ik nu meteen vertrek, haal ik het misschien nog net voordat het rijden onmogelijk wordt. Ik ken de weg en ik ga naar familie. Ik geloof: ik moet het maar wagen.”

Meneer Minnema haalt even z'n schouders op.

„Tja. U moet het natuurlijk zelf weten en misschien hebt u gelijk. Maar ik deed het niet als ik in uw plaats was. Enfin, u kunt het in ieder geval proberen. En valt het u tegen en wilt u terugkomen: u kent ons adres.”

„Prachtig. Hartelijk dank. Als het nodig is, zal ik graag van uw aanbod gebruik maken.”

Oom Bert laat Marlieske instappen, pakt een doek, veegt daarmee handig en haastig de sneeuw van de voorruit, gaat dan achter het stuur zitten en zet dadelijk de ruitewisser aan.

Een ogenblik later rijden ze langzaam weg.

Het duurt nogal even eer ze de stad uit zijn. Maar dan komen ze op de mooie, nieuwe rijksweg, waarlangs ze regelrecht thuis kunnen komen.

Oom Bert zucht van opluchting. Zo, dat hebben ze er in ieder geval zonder ongelukken afgebracht. Het is altijd extra uitkijken met zulk weer in een stad. Al die straathoeken. En niet te vergeten de bruggen. Soms zit je opeens op een spiegelgladde plek. En slippen met één auto is nog nooit plezierig geweest.

Maar nu durft hij er wel weer een paar kilometertjes bovenop te leggen. Een bof dat die nieuwe weg klaar is. De oude, die een kilometer naar rechts door de landen kronkelt, was altijd heel wat gevaarlijker met mist en gladheid en sneeuw. De hoge

bomen aan de kanten mogen daar dan een prachtige laan van maken, ze kunnen ze met zulk weer als dit van vanavond van hem gestolen krijgen. En al de bochten die 'm zo vriendelijk maken erbij. En al de dorpen en dorpjes waar je door rijdt en waar je maar gauw je snelheid moet minderen, als je niet op de bon geslingerd wilt worden, op de koop toe.

Nee, geef hem maar zo'n kaarsrechte, open weg, zonder een enkele boom, als deze nieuwe. Die weg mag er dan een beetje kaal en saai uitzien, hij levert in ieder geval heel wat minder moeite en gevaren op. O, zo.

Oom Bert, die zich zopas, toen hij daar met zo'n slakkegangetje dood-voorzichtig door die stad kroop, een beetje angstig heeft afgevraagd of het eigenlijk niet onverantwoordelijk is om door te zetten en toch verder te rijden, wordt alweer vrolijk. De ruitewisser doet geduldig en met de grootste regelmaat z'n plicht. En het sneeuwen mag dan niet minder worden, erger wordt het toch ook niet.

Heel even kijkt hij op zij naar Marlieske, die daar maar zo stilletjes naast 'm zit. Ze zal toch niet bang zijn, dat kleine ding? Anders heeft ze meestal praats voor twee en nu . . . Of voelt ze, zo jong als ze is, aan dat je met zulk weer de aandacht van een chauffeur beslist geen ogenblik mag afleiden?

's Even kijken of hij daar achter kan komen.

„En Marlies,” begint hij opgewekt, „hoe vind je nu zo'n auto-tochtje bij avond door de witte wereld?”

„Jofel,” komt prompt en opgetogen Marlieskes antwoord.

„Prachtig,” lacht oom Bert. „Maar je bent zo stil, meisje. Je bent toch niet een beetje bang, wel?”

„Natuurlijk niet.” Marlieske zegt het maar knap verontwaardigd. En dan minachtend: „Bang? U rijdt toch zeker.”

Dat laatste klinkt opeens zo vol vertrouwen, dat het oom Bert helemaal warm maakt van binnen.

„Ik zal ook goed op je passen, hoor. Dat beloof ik je,” zegt hij.

„En dat je zopas je mondje hield, was heel goed. Oom moest zo

op het stuur letten, hè? Dan kun je eigenlijk niet met elkaar praten."

Marlieske knikt wijs.

„Eigenlijk mag je nooit tegen de bestuurder spreken," zegt ze met een eigenwijs gezichtje. „In alle bussen staat: Verzoeken de aandacht van de bestuurder niet af te leiden. Nou."

Oom Bert lacht hartelijk.

„Goed zo. Jij bent me nog 's een flinke meid. Onthoud dat maar goed."

„Dat doe ik heus wel," zegt Marlieske, nu een tikkeltje eigenwijs. En diep verontwaardigd opeens: „Maar een heleboel mensen doen het toch. Die praten wel tegen de chauffeur. Bij ons in de stadsbussen soms. Nou, verschrikkelijk. En dan is moeder zo bang dat er ongelukken zullen gebeuren. En vader wordt boos en vraagt of . . ."

Maar dan zwijgt ze plotseling, want . . . ze staan stil.

Dat is me ook wat. Hoe kan dat nu toch zo maar opeens?

Ze kijken elkaar een beetje geschrokken aan, oom Bert en Marlieske.

Maar het volgende ogenblik heeft oom het portier al open.

„Even kijken," zegt hij enkel, wat kort.

Maar even later steekt hij gelukkig alweer een lachend gezicht door het portier.

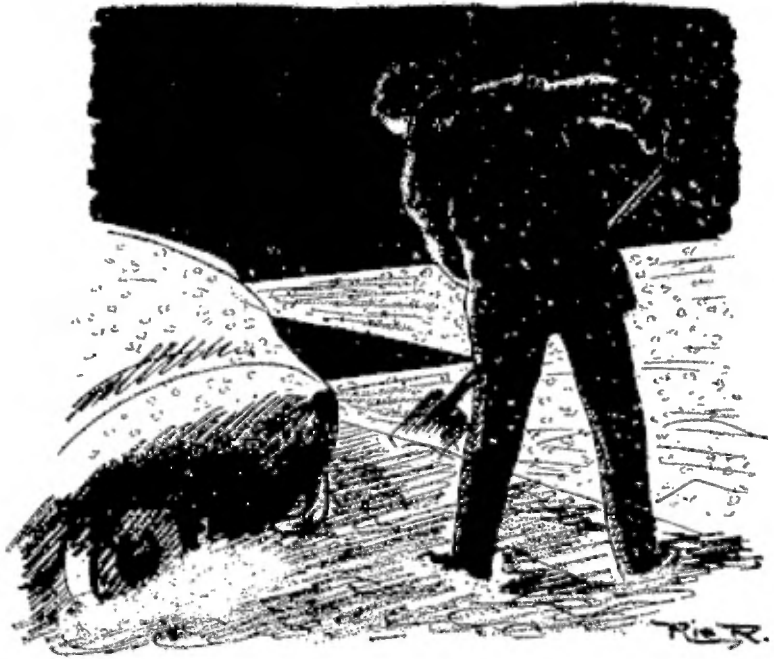
„We zitten vast in een sneeuwduintje," vertelt hij. „Nu moet je oom toch nog aan 't scheppen, Marlies."

„Zal ik u even helpen?" biedt Marlieske dadelijk gul aan.

Nu moet oom Bert nog harder lachen. Hij ziet dat kleine ding al staan „spitten" in dat sneeuwstormpje.

Toch vindt hij haar aanbod erg lief en daarom zegt hij: „Als ik twee scheppen had, zei ik: „Graag, Marlieske." Maar samen met één, dat gaat niet best, hè? Ik red het wel, hoor. Maak je geen zorgen. En blijf jij maar lekker binnen bij het warme kachelkje met je poppekind. Ik ben gauw weer bij jullie."

Oom sluit het portier, pakt de schep en even later ziet Marlieske

hem zwoegen in de sneeuw in het felle licht van de koplampen. Het is eigenlijk best een leuk gezicht, vindt ze. En wat is het buiten toch mooi met al die stuivende sneeuwvlokken. Hard dat ze gaan. Dat komt natuurlijk van de storm.

De bustocht naar Bosdorp was prachtig, maar deze rit met oom Bert is nog veel, veel mooier. En dat ze nu vast zitten. Het lijkt echt wel een beetje op een avontuur.

Wat zal ze morgen opscheppen tegen Pier! Die zal eventjes jaloers op haar zijn. Nou, reken maar.

Na een minuut of tien zit het karwei er voor oom op. Ze kunnen verder rijden.

Rood en warm van het ongewone werk komt oom weer naast Marlieske zitten. Hij droogt z'n natte gezicht 's flink af met z'n zakdoek en zegt intussen: „Het was gelukkig maar een klein duintje.” En dan, terwijl hij z'n zakdoek wegbergt: „Zo, daar gaat ie weer, Marlieske.”

Marlieske merkt niet dat oom Bert meteen wat meer naar het midden van de weg rijdt. Dat is misschien wel strafbaar, maar veel verkeer is er niet en hij wil niet graag de kans lopen weer vast te rijden. Want of hij de auto los zal kunnen krijgen als hij in een groter sneeuwduin terechtkomt? . . . Hij is er bang voor. En wat moet hij dan beginnen met die kleine Marlies hier bij zich? Want deze mooie, rechte weg mag dan heel wat minder gevaarlijk zijn dan de oude straatweg, daar staan tenminste huizen aan zo hier en daar. Ook buiten de dorpen. En daar kun je dus mensen gaan halen en vragen of ze je asjeblijft willen helpen als er iets gebeurt.

Maar hier . . . Staat hier eigenlijk wel één huis aan heel deze weg? Ja, halverwegen een of ander café-restaurant en een benzinepomp. Maar verder? . . . Alleen hier en daar aan de zijweggetjes die de dorpen aan de oude straatweg met deze nieuwe weg verbinden.

Zou hij eigenlijk niet verstandiger doen het eerste het beste van die zijweggetjes maar meteen in te slaan? Daar is hij in ieder geval dichterbij de bewoonde wereld. Maar aan de andere kant: als er niets aan die wegen gedaan is? Dan heb je kans dat hij ogenblikkelijk vastloopt. Want deze sneeuwstorm heeft in de korte tijd dat hij woedt, al heel wat uitgekuurd. Dat heeft hij toen hij daarnet aan 't scheppen was in de gauwigheid wel bekeken. Lieve tijd, het is gewoon ongelooflijk. Maar de sneeuw die vanmorgen gevallen is, wordt natuurlijk nu weer door die storm opgejaagd. En dan heb je in een mum van tijd op bepaalde plaatsen hele duinen.

Oom Bert weet haast niet wat hij doen moet. 't Is onder de hand al acht uur en ze zijn nog maar een heel klein eindje opgeschoten. Zou hij toch nog teruggaan naar de familie Minnema? Maar hoe en waar moet hij keren? De bermen zijn hier in de buurt herschapen in ware duinruggen. Dat heeft hij daarnet ook gezien. Als hij daar met het keren in blijft steken, is hij verloren. Daar krijgt hij in z'n eentje de wagen onmogelijk weer uit los, al zou

hij die sneeuw ook uren achtereen met z'n schep te lijf gaan. Nee, hij gelooft dat hij nu eerst toch maar kalmpjes moet doorrijden. Dat lijkt hem het verstandigst. Misschien komt er straks 's een auto uit de tegenovergestelde richting. Dan kan hij de bestuurder van die wagen vragen hoe de weg verderop is.

Hè, het begint harder te sneeuwen. Wat is dat jammer. Het zicht wordt, ondanks de fel schijnende koplampen, nu zo klein. Oom kan maar een meter of wat meer voor zich uitkijken.

Hij moet nog langzamer gaan rijden. Het is me toch wat. Wie had dit nu ook kunnen denken vanmiddag. Die sneeuwstorm uit het zuiden is bepaald met een razend vaartje deze kant opgetrokken. Die wil zeker in heel Nederland de baas gaan spelen en de boel in de war gaan schoppen.

De anders altijd zo vrolijke oom Bert zucht diep. Dat er nu ook maar helemaal niet 's een tegenligger komt. Als hij het goed bedenkt, zijn ze nog geen enkele wagen tegengekomen, zolang ze op deze weg rijden. Nee. Geen luxe wagen, geen vrachtauto, geen bus.

Oom Bert bedenkt het met een nieuwe schrik. Wat betekent dat?! Dat alle mensen die van de andere kant moeten komen, verstandiger zijn geweest dan hij en niet verder zijn gegaan? Of dat ze allemaal ergens zijn vastgereden? Zoals op die weg van Gorinchem naar Meteren, waar gister ongeveer vijfhonderd auto's zijn ingesneeuwd volgens de berichten. Dat zou me toch wat zijn. Oom Bert wordt plotseling echt een beetje bang. Wat moeten ze toch beginnen als zij straks ook helemaal vast komen te zitten? En dat op deze eenzame weg.

Maar dan gooit hij opeens met een ruk z'n hoofd achterover en begint een leutig liedje te zingen, van Jan, Piet, Joris en Corneel. Hij lijkt wel mal, vindt hij. Hij maakt zich zorgen over dingen die er helemaal niet zijn en die misschien ook nooit zullen komen. Dat is zo dom als iets. Hij moet nu enkel maar zo voorzichtig mogelijk doorrijden. En verder: geen gepieker. Wat drommel, hij heeft toch zeker wel voor heter vuren gestaan.

3. Dat is me nu toch ook wat

Een hele poos gaat het goed. Ze rijden wel langzaam, maar ze rijden toch nog altijd. En dan opeens ontdekken oom Bert en Marlieske tegelijk een eindje voor zich uit een paar helder rode lichtjes in al het wit van de sneeuw. Dat is leuk. Ze hebben zeker een andere auto, die nog langzamer rijdt dan zij, ingehaald. Prachtig. Zo heel slecht brengen zij tweetjes het er toch blijkbaar nog niet af.

Oom Bert lacht.

„We rijden 'm voorbij, Marlies,” zegt hij. „Heel voorzichtig.”

Het lukt.

„Hoera!” Marlieske is er al bijna even trots op als haar grote oom. En op hetzelfde ogenblik ontdekt ze alweer twee van die vrolijke, rode lichtjes.

„Kijk, oom. Daar is er nog een,” juicht ze. „Die gaan we ook voorbij, hè?”

„Vast, hoor,” lacht oom Bert.

Hij heeft er zelf ook plezier in. Al met al is het eigenlijk een echt avontuurlijke tocht. En als die kleine Marlies nu bang was. Of al maar zeurde: „Zijn we er nu nog niet, oom?” Of: „Ik wil naar moeder.” Maar niets daarvan, hoor. Hij heeft helemaal geen last van d'r. Alleen plezier en gezelligheid.

Oom Bert rijdt ook netjes langs deze tweede wagen. En dan zegt hij opeens: „Je bent zo groot en zo flink geworden, Marlieske. Ik vind dat je nu ook best 's alleen bij ons in Arnhem kunt komen logeren.”

Nu, dat wil Marlieske graag genoeg.

„Enig. Wanneer?” vraagt ze direct.

Daar moet oom Bert om lachen. Die kleine nicht van 'm houdt

van opschieten, hoor. Die wil meteen maar weten waar ze aan toe is en waarop ze kan rekenen. Nu, gelijk heeft ze.

„Met Pasen ga je weer naar opa en oma, hè?” begint hij dan.
„Nu, ik zou zeggen: dan maar dadelijk met Pinksteren. Of anders in de grote vakantie.”

Marlieskes ogen schitteren.

„Reuze,” zegt ze. „Wat heb ik daar een zin in.” En vlak er achteraan: „Alweer rode achterlichten, oom.” En geestdriftig: „O, kijk 's, daar ook. En daar. Drie, oom. Wat enig! We halen ze allemaal in.”

Oom Bert jubelt plotseling niet zo hard meer.

„Ja,” zegt hij alleen maar.

Hij is opeens zo verschrikkelijk bang dat ze er nog meer zouden zien als ze maar verder zouden kunnen kijken. Want die drie rijden niet gewoon achter elkaar. Nee, een is er recht voor hen. Maar de andere een eindje naar links. En de derde nog meer naar die kant.

Nu ja, hij zelf houdt ook lang niet genoeg rechts. Dat weet hij wel. En misschien hebben die wagens voor de veiligheid nog wat meer links aangehouden.

Maar zoveel? Dat . . . En rijden ze eigenlijk wel? Of staan ze stil? Stonden die beide andere, die ze menen te hebben ingehaald, misschien ook stil?

Hij heeft daar helemaal niet op gelet. Hij had al z'n aandacht bij het stuur nodig. Maar nu . . .

De ene gedachte na de andere tuimelt in één enkel ogenblik door oom Berts hoofd.

Zal hij stoppen en eerst 's poolshoogte nemen? Nee, toch maar niet. Verbeeld je dat . . . En bovendien, hij is toch ook goed voorbij die andere twee gekomen.

Nee, hij moet gewoon doorgaan. Voorzichtig.

En weer lukt het. Ook auto nummer drie rijdt hij keurig voorbij. Marlieske zit alweer te juichen.

Maar twee meter verder is het stop.

Marlieske zet van schrik haar kleine tanden in haar onderlip. Het ging juist zo prachtig. En zitten ze nu toch opeens weer vast? Hoe kan dat nu?

Oom Bert is de wagen al uit. Maar hij komt niet zo vlug terug als daareven. En het lijkt wel of ze oom hoort praten.

Nieuwsgierig kijkt Marlieske naar buiten. Ja, hoor. Ze heeft zich niet vergist. Samen met een andere meneer ontdekt ze 'm even later in het licht van de lampen.

Ze kijken naar de auto. En de vreemde meneer schudt z'n hoofd. Dan draait hij zich om en wijst met z'n arm voor zich uit.

En Marlieske weet niet dat oom Bert op dat ogenblik de schrik van z'n leven krijgt. Want daar staan wel niet vijfhonderd vastgereden of ingesneeuwde wagens, maar toch zeker vijftig. En de meneer die hem daarop wijst, zegt zeer beslist: „U kunt die schep van u gerust laten waar hij is, collega. Het is eerlijk onbegonnen werk te proberen uw auto los te krijgen. Er zijn er hier genoeg die het met hun wagen geprobeerd hebben. Soms met vier man sterk. Maar het lukte hun niet. Bovendien: het is toch zeker ook onverantwoordelijk om, al zou u niet vastzitten, in zo'n sneeuwstorm verder te rijden. Nee, meneer, we kunnen er ons wel op voorbereiden dat we de nacht in onze wagens mogen doorbrengen. Laat uw motor maar draaien. Dan loopt u wel kans dat uw benzine morgenochtend op is, maar dan zit u vannacht tenminste nog een beetje warm.” En goedmoedig lachend: „Wie weet, misschien doen we nog wel een tukje ook. We moeten proberen de moed er een beetje in te houden, wat u?” En vertrouwelijk: „Een eindje verderop staat een chauffeur van een zware vrachtwagen te kankeren dat het niet mooi meer is. Maar daar schiet je immers geen draad mee op.”

Nee, dat doe je zeker niet. Dat is oom Bert roerend met z'n collega, een gezellige dikkerd met een rond, wat rood gezicht, eens. „Maar ik heb een kind bij me in de wagen,” zegt hij dan met een nogal benauwd gezicht. „Dat ik een nachtje in de auto moet blijven is zo erg niet. Maar m'n kleine nicht.”

De meneer is meteen vol meelevend.

„La, la,” zegt hij. „Ja, dat is minder mooi. Maar wacht 's. Er zijn verscheidene van onze vastgelopen collega's op stap gegaan. We schijnen hier niet al te ver van dat café-restaurant vandaan te zitten. Misschien ruimen ze daar wel een plaatsje in voor die kleine meid.”

Oom Berts gezicht licht een heel klein tikkeltje op.

„Als ze dat 's zouden willen doen,” zegt hij.

Z'n besluit is meteen genomen. Hij gaat er op af. Opa en oma moeten ook zo gauw mogelijk weten hoe de zaken erbij staan. En in dat restaurant hebben ze natuurlijk telefoon. Dan kan hij hen meteen opbellen. En het mooiste zou zijn als hij hun dan tegelijk zou kunnen vertellen dat Marlieske daar veilig en wel in een bed lag.

Ja, hij gaat. Direct. Hij mag geen ogenblik verloren laten gaan. En hij neemt Marlieske mee. Kan ze daar slapen, dan moet ze er toch door. En gaat hij eerst alleen, dan verliezen ze alleen maar dubbel zoveel tijd. Bovendien: ze is een flinke meid. Hij durft het best te wagen. Van een fikse wandeling in een sneeuwstorm zal haar heus niets overkomen. Nu ja, misschien loopt ze een verkoudheidje op. Maar dat is het ergste niet. Met wat vitamine C tabletten, hete citroen en desnoods ook nog een paar aspirientjes is daar wel overheen te komen. En haar alleen in de auto laten blijven, nee, dat doet hij beslist niet. Die meneer hier zal gerust wel een oogje in het zeil willen houden en een beetje op haar willen letten. Maar stel dat hij langer werk heeft dan hij verwacht. Dan wordt ze op den duur misschien toch angstig. En dat wil hij in geen geval. Bovendien: al kan ze niet in dat restaurant slapen, dan kan ze er tenminste binnen zitten. En dat is toch altijd nog beter dan de hele nacht in een auto omhangen. Er zijn daar natuurlijk meer mensen. Dat leidt wat af ook.

Hij is al bij Marlieske.

„Gaat u weer scheppen, oom?” vraagt ze, zodra ze hem ziet. Maar oom Bert schudt z'n donkere krullebol.

„We zitten nu zo vast,” zegt hij. „Uit dit sneeuwduin krijgen we 'm zelf niet los.” En als wil hij haar hiermee en zich zelf troosten: „Maar we zijn niet de enigen, hoor. Er staan hier vast wel vijftig auto's.”

Marlieskes ogen beginnen te schitteren.

„Machtig,” vindt ze.

Oom Bert kijkt haar stom-verbaasd aan. Alles wat hij verwacht heeft, maar dit zeker niet.

Hij begint opeens te lachen. En voor een ogenblik vergeet hij z'n zorgen. Hij móet haar even plagen.

„Zo, vind jij dat machtig,” zegt hij dan. „Maar begrijp je wel dat we hier nu heel de nacht moeten blijven staan, jongedame? En morgen overdag misschien ook nog een hele poos. Net zolang tot een wegenwachtploeg of een troep soldaten of weet ik wie zo vriendelijk is ons te komen bevrijden.”

Maar het lukt hem niet Marlieske ook maar een heel klein beetje bang te maken. Haar ogen schitteren nu gewoon vonkjes van plezier.

„Hindert niets, hoor,” vindt ze zorgeloos. „Nu beleven we een echt avontuur, oom.” En ze zet een gezicht van: begrijp dan toch, domme oom, dat je dat niet iedere dag gebeurt en geniet er een beetje van.

Oom Bert schudt lachend z'n hoofd. Die kleine nicht van hem is onverbeterlijk.

„O, o, jij bent me er eentje, hoor,” zegt hij dan. „En er later natuurlijk over opsnijden, hè?”

„Natuurlijk.” Marlieske is veel te eerlijk om te zeggen dat ze dat niet doen zal. „Heb ik nu al zin in.”

„Rakker,” zegt oom Bert. „Maar we blijven hier niet in de auto,” vertelt hij haar dan.

Dat is een teleurstelling voor Marlieske.

„Nee?” vraagt ze, een beetje beduusd opeens. „Maar . . .” Eerlijk gezegd begrijpt ze er niets van. Wat wil oom dan? Ze kunnen toch niet buiten in die sneeuwstorm gaan staan.

Oom Bert vertelt haar vlug van z'n plannetje.

O, maar dat is ook enig.

Marlieske klautert meteen uit de wagen. Ireentje houdt ze stevig vast.

Maar oom Bert zegt: „Als ik jou was, liet ik die pop rustig in de auto liggen.”

Marlieske knikt met een ernstig gezichtje. En meteen speelt ze: „Ja, dat is misschien wel beter. Ireentje is nog zo klein. Ze zou 's kou kunnen vatten.” Voorzichtig legt ze haar op haar eigen plaats, dekt haar zorgzaam toe met de reisdeken en zegt dan lief. „Welterusten, Ireentje.”

Oom Bert hoort en ziet het glimlachend aan. Zo'n ondeugende kwajongen en tegelijk zo'n lief poppemoedertje. Hoe bestaat het. Hij is blij met die beide grote jongens van hem, maar hij zou toch ook nog best zo'n dochttertje willen hebben. Daar dan.

Marlieske legt intussen vol vertrouwen haar kleine knuistje in ooms grote hand en zo gaan ze samen op stap.

Marlieskes ogen gaan meteen naar alle kanten. Ondanks de sneeuw, die zo raar dwarrelt, dat ze de vlokken het ene ogenblik recht in haar gezicht en het volgende weer van op zij krijgt.

Wat een auto's staan hier. Luxe wagens, vrachtauto's. Eentje met een grote aanhangwagen nota bene. Een bus.

In enkele zitten mensen. Bij andere lopen een paar mannen heen en weer en praten met elkaar. Maar de meeste zijn leeg. Waar zijn de bestuurders van die wagens en hun passagiers? Allemaal naar het restaurant?

Marlieske geniet. Wie had nu toch ooit kunnen dromen dat zij nog 's zo'n prachtig, echt avontuur zou beleven.

Ze babbelt honderd uit. Maar langzamerhand wordt ze stiller. Het loopt niet zo heel gemakkelijk door die op sommige plaatsen hoog opgejaagde sneeuw. Af en toe moeten ze er gewoon doorheen waderen. Als oom niet bij haar was! Al een paar keer is ze bijna gevallen. Maar gelukkig, oom hield haar vast en het ging nog net goed.

Ze wordt nu wel een beetje moe. En ze krijgt zo'n slaap opeens. Maar dat wil ze niet half voor oom Bert weten. Ze moet gapen, maar ze duwt gauw haar vrije hand voor haar mond. Zo, dat heeft oom lekkertjes niet gezien.

Haar ogen willen dichtvallen, maar ze spert ze des te wijder open. Natuurlijk vliegen er dadelijk gauw een paar sneeuwvlokken in. Zo iets kun je nu net precies van die plaaggeesten verwachten.

Marlieske weet gewoon niet hoe vlug ze haar ogen zal dichtknijpen. Stel je voor dat er nog meer van die brutale sneeuw-rakkers in haar mooie ogenkamertje willen kruipen. Ze heeft ze

daar heus niet nodig, hoor. Laten ze zich dat vooral niet verbeelden. Ze kunnen buiten blijven. Als ze dat maar weten.

Marlieske sjokt maar verder aan oom Berts hand. Ze zou toch echt wel willen dat ze nu 's bij dat . . . dat . . . Ja, die rare naam heeft ze niet onthouden. Maar ze zou nu toch echt graag willen dat ze bij dat huis waren.

Marlieskes voetjes gaan, zonder dat ze er zelf erg in heeft, steeds langzamer.

Maar oom Bert merkt het wel.

„Word je moe, vrouwtje?” vraagt hij na een poosje een beetje schuld bewust. Als hij haar niet had meegenomen, dan . . .

Marlieske is op slag weer helemaal wakker.

„Nee, oom,” wil ze al zeggen. Maar dat zou toch niet eerlijk zijn, bedenkt ze dan. En daarom zegt ze, zo dapper mogelijk: „Een beetje, oom.”

Oom Bert pakt haar plotseling vast.

Marlieske schrikt er bijna van. Wat gaat er nu gebeuren?

Maar dan zet oom haar al met een grote zwaai boven op z'n sterke schouders.

„Dapper, klein ding,” zegt hij. „Ik zal je een eindje dragen. Dat heb je wel aan me verdiend. Die oom van je brengt je maar op rare wegen, niet?”

Marlieske heeft haar handjes stevig om ooms hals geslagen. Ze lacht alweer. Ze zit daar ook maar niet even fijn.

„'t Is toch een mooi avontuur,” houdt ze vol.

Oom Bert kan z'n hoofd niet schudden nu hij Marlieske draagt. Anders had hij het beslist gedaan.

Zo'n kind toch, denkt hij. Maar ik gaf er wat voor als we nu eindelijk 's bij dat restaurant waren. Asjeblijft, wat een tocht. En het is vast al lang negen uur ook. Opa en oma . . .

En dan juicht Marlieske vanaf haar hoge zetel opeens: „Ik zie, geloof ik, een huis, oom. Ja, ja, daar!”

Oom Bert heeft wat krom en met z'n gezicht naar de grond gelopen, sinds hij Marlieske draagt. Maar nu kijkt hij ogenblikkelijk

op en ziet het ook. Een huis met grote, verlichte ramen. Dat móet het restaurant zijn. Dat kan niet missen. En ze zijn er al heel dichtbij. Hij geeft een diepe zucht van opluchting.

„Nu zijn we er zo, meid,” zegt hij blij. „Kun je dit laatste eindje nog wel even lopen? Dan schieten we wat vlugger op, zie je.”

Marlieske is intussen al lekker uitgerust.

„O ja, oom, best,” zegt ze flink.

„Prachtig. Dan zet ik je neer, hoor. Pas op. Voorzichtig.”

Langzaam laat hij Marlieske langs z'n rug naar beneden zakken.

En vijf minuten later stappen ze hand in hand het restaurant binnen. Twee verkleumde sneeuwpoppen.

4. Onder dak

Er zijn maar weinig mensen die op hen letten. Het is hier immers aldoor een komen en gaan. En door het geroezemoes van stemmen en het heen en weer geloop hoor je ook helemaal niet dat de deur opengaat.

Alleen een vrouw, die aan een tafeltje er tegenover zit, krijgt Marlieske dadelijk in het oog. Haar man is in druk gesprek met een paar lotgenoten. Ze stoot 'm meteen aan en zegt medelijdend: „Och, kijk nu toch 's, Dirk. Dat arme schaap.”

De man had haar al pratend helemaal z'n rug toegekeerd. Nu kijkt hij haar over z'n schouder heen aan. Niet al te vriendelijk. Vanwege de stoornis. Hij heeft haar ook niet verstaan. En daarom vraagt hij een tikkeltje ongeduldig: „Wat is er?”

Z'n vrouw heeft er helemaal geen erg in dat hij eigenlijk een beetje boos is. Ze kijkt nog aldoor met een meewarig gezicht naar Marlieske en wijst nu met haar hoofd in haar richting.

„Dat kind,” zegt ze dan enkel.

De man laat z'n blik nu vluchtig over het wit-bestoven kleine ding glijden. Ze doet hem een ogenblik aan een van z'n eigen kinderen denken. En even trekt er iets wat op een glimlach lijkt over z'n gezicht.

„Och, ja,” zegt hij dan niet onvriendelijk. Maar op hetzelfde moment is hij haar ook alweer vergeten. Hij heeft wel wat anders aan z'n hoofd. Hij kan waarschijnlijk zaken doen met de mensen die hier bij hem aan het tafeltje zitten.

„Halfweg” heet het café-restaurant. En het is er verrukkelijk warm. Oom Bert en Marlieske voelen hier binnen pas hōe door en door koud ze eigenlijk geworden zijn.

En druk dat het daar in die keurige, lichte zaal is! Nee, ver-

bazend. Verderop schijnen ook nog een heel stel auto's ingesneeuwd te zijn. Wagens die uit de tegenovergestelde richting kwamen. En bijna iedereen zoekt hier vroeger of later onderdak. Het is me een gegons van stemmen en een drukte! Nee maar. Oers lopen af en aan met bladen vol dampende koppen koffie. Daarginds zet er één twee borden erwtensoep op een tafeltje neer. Heerlijk ziet het er uit. Je zou er zo aan willen beginnen. Maar o, o, wat is het overal toch verschrikkelijk vol. Alle stoelen lijken wel bezet te zijn.

Met Marlieske nog steeds aan de hand zoekt oom Bert z'n weg door de smalle paden tussen de tafeltjes door. Is er nu nergens een plaatsje voor z'n kleine nicht? Dat hij zelf moet staan is zo erg niet. Maar Marlies.

Z'n ogen gaan spiedend naar alle kanten. Maar nergens is een stoel onbezet voor zover hij het bekijken kan. Oom Bert zucht. Het is me toch wat.

En dan opeens schiet er een jongeman uit een rieten armstoel overeind.

„Meneer, uw dochtertje kan mijn plaats krijgen, hoor,” zegt hij vriendelijk. En tegen Marlieske: „Kom maar, zus. Ga jij hier maar lekker zitten.”

Voor ze er erg in heeft, heeft hij haar al in de stoel getild.

Oom Bert kijkt opeens zo blij. Hij weet haast niet hoe hij de jongeman moet bedanken.

„Wat vind ik dat aardig van u,” zegt hij. „En het is omdat het voor die kleine meid is, maar anders zou ik het echt niet durven aannemen. Dank u, dank u wel.” En terwijl hij vlug een pakje sigaretten uit een van z'n zakken haalt en het de jongeman voorhoudt: „Alstublieft. Steekt u er eentje van me op.”

Maar de jongeman schudt lachend z'n hoofd.

„Dank u, meneer. Ik rook niet.”

„Ook dat nog,” zucht oom Bert. „Hoe kan ik u dan . . .”

Maar de jongeman valt 'm vriendelijk in de rede.

„'t Is al lang goed, hoor, meneer,” vindt hij. „Zo'n hummel kan

toch zeker niet blijven staan. En ik red me gerust wel." En als schiet dat hem nu juist weer te binnen: „Ik moet trouwens nog bellen ook." En terwijl hij naar een lange rij heren aan de andere kant van de zaal wijst, met een lach: „Moet u 's kijken. Wat een file. Ik zal me maar gauw gaan aansluiten. Anders is het nog middernacht eer ik aan de beurt kom."

Oom Bert kijkt 'm na terwijl hij lenig en vlug de kortste weg naar de rij voor de telefooncel loopt en hij schrikt. Asjeblijft. Moeten al die mensen telefoneren? Wanneer zal hij dan ooit nog aan bod komen? Hij moet nu toch beslist eerst voor Marlieske zorgen. En het is al dik halftien intussen. Arme opa en oma.

Marlieske zit intussen in de diepe stoel te glunderen.

„Wat een aardige meneer, hè, oom," zegt ze. En met een olijk knipoogje van verstandhouding: „Hij dacht dat ik uw dochtertje was."

Oom lacht naar haar.

„Ja, leuk, hè? Nu, ik zou je best als dochter willen hebben, hoor. Kan ik je niet kopen? Ik heb nog wel een paar dubbeltjes in m'n vestzak, geloof ik."

Hij maakt intussen haar jasje los en pelt er haar uit.

„Ha, ha, hoor die oom Bert. Kopen. En dan zeker ook nog voor een paar dubbeltjes. Dat had u gedroomd, oom. Ik kost wel . . . wel een miljoen."

„Asjeblijft. Wel een miljoen." Oom Bert zet een gezicht alsof hij z'n oren bijna niet kan geloven.

„Nu, dan moet de koop maar overgaan," vindt hij. „Niets aan te doen. Zoveel heb ik niet."

Marlieske lacht. Met oom Bert kum je ook altijd grapjes maken. Net als met vader.

Oom hangt haar manteltje op aan een kapstok, z'n eigen jekker ernaast.

„Zo, die natte dingen kunnen we voorlopig wel missen," vindt hij. „Blijf jij maar even rustig zitten, Marlies. Dan zal ik proberen een glas warme melk voor je te krijgen."

„Mm. Lekker.” Marlieske geniet al bij voorbaat. Ze lust graag melk. Pier en zij zijn allebei M-brigadier. Ze dragen het embleem met de grote M op hun daagse jas. En ze hebben er een diploma van. En een vlaggetje. Net zo leuk. En laatst hebben ze een feestmiddag gehad. Dat was zo enig. Een grote zaal stampvol M-brigadiers.

Oom Bert wacht niet tot er iemand bij hen komt om te vragen wat ze willen gebruiken. De kelners hier hebben het zo razend druk. Het kan nog tijden duren eer dit tafeltje 's weer aan de beurt komt. Nee, hij gaat er zelf op af. Dat lijkt 'm verstandiger. Hij probeert bij het buffet te komen. Maar dat gaat nog zo gemakkelijk niet. Tsjonge, wat is dat een toer. Het is hier ook werkelijk eivol. Hoe lelijk het ook staat, hij moet wel een beetje dringen om ook nog 's aan de beurt te komen. Als het alleen voor hem zelf was, deed hij het niet. Maar Marlieske móet zo gauw mogelijk iets warmes te drinken hebben. Hij zelf heeft trouwens ook ontzettend veel zin in een kop hete koffie. Maar Marlieske . . . Oom Bert kijkt 's even naar haar. Ze zit daar maar wat deftig in die grote stoel in haar maïsgele trui met de hoge, dubbele boord en haar lange, donkerbruine broek. Ze lijkt zo op haar gemak. Een reuze gemakkelijk kind vindt hij haar toch.

Gelukkig, daar staat hij vooraan. Eindelijk.

„Hebt u een glas warme melk voor me en een kop koffie?” vraagt hij vriendelijk aan de juffrouw die hem helpt.

De juffrouw laat zich door al de extra drukte gelukkig niet overstuur maken.

„Ja zeker, meneer,” zegt ze rustig.

In een mum van tijd krijgt oom z'n bestelling.

„Prachtig,” lacht hij. „U wordt bedankt voor de vlotte bediening.”

Het glas in z'n ene en de kop in z'n andere hand, draait hij zich voorzichtig om. Zo, dat is dat. Maar om er nu veilig mee naar Marlieske te komen, dat wordt nog een groter toer dan die van daareven. Hij zal z'n handen flink hoog houden. Dan kunnen ze hem niet zo gemakkelijk aanstoten.

Fijn, het lukt. Zonder ongelukken komt hij ermee bij Marliéskes tafeltje.

„Hier, meid, drink maar 's lekker warm op,” zegt hij hartelijk.

„Dank u wel, oom. Lekker.” Marlieske warmt haar koude handen even aan het glas, begint er dan meteen uit te drinken.

Oom Bert staat naast haar en geniet van z'n koffie. Intussen is hij het niet met zich zelf eens wat hij nu het eerst moet doen. Beller naar opa en oma, of de mensen hier vragen of ze niet een slaappleaatsje voor Marlieske hebben.

Hij weet het bijna niet. Maar dan opeens loopt een kelner met een blad vol lege koppen rakelings langs hem heen. En nog voordat hij erbij gedacht heeft, heeft hij het al gezegd: „Zou dit kleine meisje hier vannacht misschien ook kunnen slapen, ober?”

De man in z'n keurige, zwarte pak kijkt even naar Marlieske. En je ziet aan z'n hele gezicht dat hij denkt: och, stumperd, dat jij dit nu ook al moet meemaken.

Tegen oom Bert zegt hij: „Het spijt me, meneer, maar er is hier helemaal geen logeergelegenheid. De eigenaar woont in het dorp hier recht tegenover. Het hele personeel trouwens ook.”

Oom Bert knikt.

„Ik begrijp het,” zegt hij. „Niets aan te doen.”

„Nee,” beaamt de ober. En dan zegt hij nog eens, vriendelijk: „Het spijt me.”

Maar dan moet hij weer vlug verder. Eigenlijk heeft hij hier al te lang gestaan. De mensen in die hoek daarginds zitten gewoon om hun erwtensoep te springen. Geen wonder. Die hebben om hier te komen wel vijf kilometer door de sneeuwstorm moeten lopen en door de sneeuw moeten baggeren. Ze zijn door en door koud geworden.

Oom Bert zet z'n lege koffiekop bij Marlieske op het tafeltje. Het is een erge tegenvaller voor hem dat er geen slaapgelegenheid is. Hij had gehoopt dat de eigenaar hier zou wonen en och, dan was er stellig wel iets op te vinden geweest. Zelf hebben de mensen hier vannacht toch geen tijd om naar bed te gaan. En . . .

Hij voelt zich erg teleurgesteld. Maar Marlieske mag dat vooral niet merken.

„Zo, kleintje, heb jij je melk al op?” zegt hij heel wat opgewekter dan hij in werkelijkheid is. „Dat is flink.” En dan: „Nu zal ik eerst proberen opa en oma op te bellen, hoor, puk. Maar misschien duurt het wel een poosje eer ik bij je terug ben. Al de mensen die daar in de rij staan, willen telefoneren, begrijp je?” Marlieske knikt. Ze heeft de lange file daarnet al 's op haar gemak bekeken.

„Wat een boel, hè, oom?” zegt ze nu.

„Nou!” Oom Bert vindt het knap vervelend dat het er zoveel zijn. Des te langer duurt het voordat hij aan de beurt is. Maar dat hoeft Marlieske niet te weten.

Hij kijkt haar 's even aan. O, wat is me dat kleine ding verschrikkelijk slaperig. Haar oren zijn vuurrood. Haar wangen ook, maar dat komt van de sneeuw, die er al maar in gebeten heeft zopas. Het is trouwens geen wonder dat ze haar ogen bijna niet meer kan openhouden. Anders ligt ze er 's avonds al om acht uur in. En nu loopt het naar tien. En dan die barre tocht door de sneeuwstorm, die haar daarnet doodmoe gemaakt heeft. Had hij toch maar een bed voor haar. Of desnoods een divan. Of een paar gemakkelijke stoelen.

Tja. Hij mag al lang blij zijn dat ze tenminste zit. En dan krijgt hij opeens een ideetje. Als het niet kan zoals het moet, dan moet het maar zoals het kan, zeggen de Friezen. Nu, hij is dat roerend met hen eens. Hij buigt zich naar Marlieske over.

„Weet je wat je doet?” zegt hij dan aan haar oor. „Je legt je armen op de tafel en daarop je hoofd. Dan kun je misschien wel even slapen.”

Hij schuift meteen haar glas en z'n eigen kopje plus een grote asbak al een beetje op zij, zodat er ruimte komt voor Marlieske. Slapen.

O, wat heeft ze daar opeens een zin in.

Maar met je hoofd op de tafel? Zo maar tussen al die vreemde

mensen in? Is dat nou echt niet een beetje . . . een beetje raar?
„Mag dat wel?” vraagt ze een tikkeltje benauwd.

Oom Bert lacht.

„Natuurlijk mag dat wel. Straks proberen de grote mensen ook te slapen, hoor. Daar kun je van op aan. Je kunt toch niet een hele nacht wakker blijven.”

Nee. Dat begrijpt Marlieske wel. Maar . . .

„Als ik nog slaperiger word, doe ik het,” zegt ze opeens. „Maar ik kijk nu eerst nog even rond.”

„Best, hoor. Je doet maar. Tot straks.”

Oom Bert sluit zich achter de nog steeds lange rij aan. Natuurlijk gaat er vooraan geregeld iemand die in de telefooncel verdwijnt af. Maar er komen achteraan soms wel twee anderen voor in de plaats. De rij wordt eerder langer dan korter.

Vanaf zijn plaats kan oom Marlieske nog mooi zien. Dat is prettig. Kan hij intussen nog een beetje een oogje op haar houden.

Hij wuift lachend naar haar. En Marlieske zwaait blij terug. Wat zal Pier toch wel zeggen als ze hem vertelt wat ze allemaal beleefd heeft. Hij wil het misschien niet eens geloven.

Marlieske kijkt bij die gedachte alleen al opeens boos. Maar dan bedenkt ze dat oom Bert bij haar is. Die kan immers zeggen dat het heus allemaal precies zo gebeurd is als zij het vertelt. Dat het echt waar is.

Marlieskes hartje is alweer gerust.

Ze kijkt nog 's om zich heen.

Drie vrouwen ziet ze. En een heleboel mannen. Oude en jonge. Maar geen enkel kind. Zie je, dat vindt ze toch eigenlijk wel prachtig, dat zij het enige kind is dat hier zit.

Haar ogen beginnen nu wel een beetje pijn te doen. Dat komt natuurlijk van al die rook. Bijna iedereen zit te dampen.

Marlieske kan haar ogen bijna niet meer open houden. Het komt niet alleen van al dat gerook. Ze is op van de slaap.

Maar dat wil ze niet toegeven. Nee, het komt van die vervelende rook. En ze zal . . .

Ze spert haar ogen zo wijd mogelijk open en kijkt opnieuw naar de rij voor de telefooncel. Er staan alweer drie mensen achter oom Bert. Lekker, is hij niet meer de laatste. En o, kijk, de aardige meneer die haar z'n stoel heeft gegeven, staat wel een plaats of tien voor oom. Die schiet al mooi op.

Maar dan kan Marlieske de strijd tegen de slaap echt niet langer volhouden. Haar oogleden worden zo verschrikkelijk zwaar. Ze vallen zo maar vanzelf over haar ogen. En hoe ze haar best er ook voor doet, ze kan ze niet weer omhoogtrekken.

Dan geeft die kleine, dappere Marlies zich eindelijk gewonnen. Ze legt haar armen op het tafeltje, haar donker bolletje er bovenop en het volgende ogenblik is ze al naar dromenland vertrokken ook.

Ze slaapt! Zo diep, dat ze er af en toe zelfs kleine snurkgeluidjes bij maakt.

Een paar heren die tegenover haar aan hetzelfde tafeltje zitten, horen het en kijken elkaar glimlachend aan. En de ene, een al wat oudere man, zegt: „Of die ook moe is.”

Intussen staat oom Bert zich zowat te verbijten van ongeduld in die lange, lange rij. Hij moet zich gewoon bedwingen om niet te gaan staan trappelen, zo oud als hij is.

Goed, er staan alweer zes anderen achter hem. De laatste is hij al niet meer. Maar vooraan zijn er nog maar twee afgegaan. Natuurlijk, iedereen wil z'n familie geruststellen. Hij zelf immers ook. Dat kan hij allemaal best begrijpen. Alleen: het gaat zo op z'n elfendertigst. Als ze maar wat vlugger opschoten. Hij zal straks heus geen lange verhalen tegen opa en oma afsteken. Dat komt later wel 's weer. Als ze nu alleen maar even weten dat ze in veiligheid zijn. Je kunt toch zeker niet gezelligweg bijzonderheden gaan staan oplepelen als daar achter je nog een hele troep mensen staat te popelen. De klok draait intussen door. Maar ja, misschien kunnen sommigen niet gewoon zelf het nummer dat ze moeten hebben draaien. Misschien moeten ze dat aanvragen. En dat kost dikwijls een massa tijd. En de telefoonlijnen zijn natuurlijk overbezet. Ze mogen het nog loven dat er nog geen verbindingen verbroken zijn. Met zware sneeuwval loop je die kans ook nog.

De meneer die achter oom Bert staat, begint tegen hem te praten. Oom Bert keert zich naar hem om.

En dan trekt er plotseling een brede glimlach over z'n wat zorgelijk gezicht. Want hij krijgt Marlieske weer in 't oog. En hij ziet tot z'n blijdschap dat ze heerlijk slaapt. Gelukkig. Nu kan hij dat tenminste straks aan opa en oma vertellen.

5. En toen!...

Het is al elf uur geweest als oom eindelijk bij de nog steeds slapende Marlieske terugkomt.

Even staat hij vertederd naar haar te kijken. Dat die kleine robbedoes daar nu toch zo rustig te midden van al die drukte hier ligt te slapen. Maar dan denkt hij met een kleine schrik: als je slaapt zonder enig dek, al is het in een goed verwarmd vertrek, word je op den duur akelig koud. Wat...

Dan licht z'n gezicht op. Hij weet het. Hij zal z'n eigen dikke jekker over haar heen leggen. Die is aan de binnenkant zo droog als kurk.

Ja, dat is een goed idee. Dat doet hij.

Hij loopt meteen naar de kapstok waaraan hij 'm heeft gehangen, pakt 'm eraf, gaat naar Marlieske terug en spreidt 'm dan zorgzaam en voorzichtig over haar heen.

Een van de heren aan hun tafeltje heeft het aangezien en knikt oom Bert goedkeurend toe.

„Daar doet u goed aan, meneer,” vindt hij. Dan staat hij op en zegt: „En gaat u nu 's een poosje in mijn stoel zitten. Ik wil me wel 's even vertreden. Je wordt zo stijf als een plank van dat al maar zitten.”

Oom lacht. Maar hij pakt de hem zo gul aangeboden stoel toch nog niet.

„Graag,” zegt hij. „Maar alleen op voorwaarde dat we straks de rollen weer omkeren.”

De meneer lacht ook.

„Afgesproken.”

Nu gaat oom zitten. En hij laat zich meteen heerlijk onderuit zakken in de rieten zetel.

Hè, hè, hij zit toch wel erg lekker nu.

Zielstevreden kijkt hij 's even om zich heen. Gelukkig dat opa en oma nu weten dat ze hier veilig in „Halfweg” onderdak zijn. Dat is een zwaar pak van zijn hart. Och, och, wat hadden ze in angst gezeten, die twee. Natuurlijk. Hij had niet anders verwacht. Hij belde ook maar eventjes bijna twee uur later dan de afspraak was. En in zulke omstandigheden duren twee uren lang. Nou, asjeblijft. Maar ja, hij heeft ook zowat een uur in de rij moeten staan eer hij aan de beurt kwam. Dat heeft hij hun nog gauw even verteld. En ook dat Marlieske al wel een uur sliep. Dat was, vooral voor oma, nog bijna het allerbeste nieuws, gelooft hij.

Oom Bert lacht opeens stil voor zich heen. Oma denkt natuurlijk dat Marlieske lekker in een bed ligt. Nu, des te beter. Kan ze zelf ook rustig gaan slapen. En hij heeft haar echt niet voorgejokt. Hij heeft alleen gezegd: „Marlieske slaapt al wel een uur.” Meer niet.

Oom Bert lacht weer. Later zal hij oma wel 's precies vertellen hoe ze hier lag. Dan zul je haar 's wat horen zeggen, de lieverd. Enfin, dat hindert niet. Nu is haar oude, goede hart in ieder geval gerust.

Een kelner komt alweer voorbij met erwtensoep. Oom houdt 'm staande.

„Hebt u voor mij ook nog zo'n lekker dampend bordje, ober?” vraagt hij vriendelijk.

„Ja zeker, meneer. Een ogenblikje.”

Het ogenblikje wordt een kwartier. Maar dat mag niet hinderen. Marlieske slaapt heerlijk door en hij zit hier best.

Het blijft intussen een af en aan geloop van jewelste. Er zijn ook mensen die vee vervoeren. Die kunnen hun dieren natuurlijk maar niet aldoor alleen laten. Anderen willen weten of het sneeuwen nu nog nooit 's ophoudt. Mensen die niet zijn vastgelopen. Die eigener beweging hun auto aan de kant hebben gezet, omdat ze verder rijden in die sneeuwstorm levensgevaarlijk en eenvoudig niet verantwoord vonden. Als het gauw ophoudt, is hun wagen misschien nog niet ingesneeuwd. En dan kunnen ze ten-

minste proberen thuis of in ieder geval in de stad te komen. Overnachten bij familie of vrienden of in een hotelbed is heel wat aanlokkelijker dan in dit overvolle café-restaurant, vinden ze.

Maar ze kunnen hun hoop hier gauw vandaan te kunnen rijden, gerust laten varen. Die sneeuwstorm is voorlopig heus nog niet van plan z'n voor hem zo leuke spelletje met al die auto's en al die mensen hier te staken. Dat zie je aan alles.

Er zijn intussen meer mannen die hun plaats afstaan aan degenen die tot nu toe hebben moeten staan.

„Ieder op z'n beurt,” vinden die.

Maar er zijn jammer genoeg ook anderen. Die zitten waar ze zitten. Prinsheerlijk.

„Die eerst komt, die eerst maalt,” zeggen zij ijskoud. Zulke lelijke egoïsten.

De ober heeft oom Berts erwtensoep gebracht. Hij zit er al heerlijk van te smullen.

En dan opeens buigt een man z'n hoofd over ooms schouder. Een tamelijk kleine man in een dikke duffel, een gevoerde muts met oorkleppen op z'n hoofd en hoge kaplaarzen aan. Hij is misschien vijf minuten geleden binnengekomen, heeft 's even om zich heen gekeken en is toen naar het buffet gelopen. Daar heeft hij een ogenblik met de buffetjuffrouw en een paar kelners staan praten. En daarna is hij dadelijk op oom Bert afgestevend.

Die heeft van dat alles niets gemerkt en gezien. Hij heeft al z'n aandacht bij die verrukkelijk warme erwtensoep met kluif en worst. Heerlijk smaakt het hem. Hij gelooft dat hij van z'n levensdagen nog nooit zo lekker gegeten heeft. Daar dan. Hij knapt er helemaal van op. Als Marlieske straks wakker wordt, bestelt hij voor haar ook dadelijk zo'n bord. Of een kop tomatensoep als ze daar meer van houdt. Die verkopen ze hier ook wel en die ziet er ook echt smakelijk uit.

En dan opeens is daar het hoofd van die vreemde man over z'n schouder. Hij schrikt er eigenlijk een beetje van.

Maar de man kijkt hem heel vriendelijk aan en zegt dan: „Neemt u mij niet kwalijk dat ik u stoor, meneer. Mijn naam is Wit. En ik hoor daarnet van een van de kelners hier, dat u zopas gevraagd hebt om een bed voor uw kleine meid. En nu dacht ik: ik woon hier zo'n driehonderd meter vandaan. Aan de weg naar het dorp hier recht tegenover. Ons huisje is maar klein en eenvoudig. En we hebben alleen een slaappleats in een bedstee in de kamer over. Maar als meneer daar genoeg mee zou willen nemen.”

Oom Bert laat z'n erwtensoep voor wat het is en kijkt Wit blij verrast aan.

„Maar m'n beste man, als dat zou kunnen! Dat zou eenvoudig geweldig zijn,” zegt hij geestdriftig. „En dan zo dichtbij.”

En verwonderd: „Ik heb zopas helemaal geen zijweg gezien.”

Wit lacht.

„Allicht niet. U had natuurlijk enkel oog voor het café hier.”

„Dat is waar,” geeft oom Bert grif toe. „Man, man, wat was ik blij dat we er waren.” En terwijl hij opeens een beetje hulpeloos om zich heen kijkt: „Dat ik u nu niet eens een stoel kan aanbieden. En ik moet m'n soep toch wel even oplepelen. Anders kreeg u de mijne.”

„O meneer, maar dat geeft toch niks,” zegt Wit eenvoudig. „Eet u rustig af.”

Maar oom Bert is toch niet tevreden met de gang van zaken.

„Een kop koffie,” bedenkt hij. „Die lust u wel. Mag ik u die dan aanbieden?”

Wit lacht opnieuw.

„Koffie? Alstublieft, meneer. Daar ben ik altijd voor te vinden. Dat sla ik niet af.”

„Prachtig.”

Oom wenkt een kelner die net in de buurt met iemand heeft afgerekend.

„Eén koffie voor deze meneer alstublieft, ober,” bestelt hij.

„Komt in orde, meneer.”

De kelner geeft Wit intussen een knipoogje. Wit is hier immers

zo goed als kind in huis. Hij komt 's avonds zo dikwijls even binnenlopen. Zo maar voor een gezellig babbeltje.

Hij is veeverzorger bij een boer, die nog weer een paar honderd meter dichter naar het dorp toe woont. Die heeft op een stuk land achter het restaurant schapen lopen. Daar is Wit zopas nog 's even naar wezen kijken. De stomme dieren. Best hebben die het ook al niet op 't ogenblik. Als die sneeuw niet gauw verdwijnt, moet hij morgen beslist maatregelen nemen. Maar 's horen wat de boer het beste vindt morgenochtend. De kou is voor die dieren het ergste niet. Ze hebben een heerlijk dikke vacht. Maar ze vinden geen sprietje eten als alles onder de sneeuw ligt. En dan het gevaar van de dichtgesneeuwde sloten. Toen hij terugkwam, is hij hier nog even binnengewipt, Wit. Z'n vrouw ligt toch al in bed en hij wou wel 's zien hoe het er hier bij stond.

Hij heeft z'n diensten ook nog aangeboden. Het is hier zo gek druk. En afwassen kan hij als de beste.

Ze vonden dat reusachtig en bedankten hem, maar vertelden dat ze zich wel redden op 't ogenblik. En toen zei ober Nefkens: „Als je een goede daad wilt doen, dan moet je die kleine meid daar-ginds mee naar je huis nemen en in een warm bed stoppen. Haar vader wilde haar hier laten logeren, maar je weet het: dat gaat niet. Als jij . . .”

Wit heeft 'm niet eens fatsoenlijk laten uitspreken. Hij was al op weg naar oom Bert. Dat kind . . .

Een paar minuten later heeft oom Bert z'n soep op en begint hij Marlieske wakker te maken. Dat probeert hij tenminste. Maar dat lukt 'm nog niet zo een, twee, drie.

Je hoeft niet te vragen hoe moe ze is. Door al het lawaai in het restaurant heen slaapt ze gewoon als een blok.

Maar oom Bert houdt vol. Het begroot hem aan de ene kant wel om Marlieske. Maar aan de andere kant: als ze straks heerlijk in een lekker, warm bed verder kan dromen! Hij móet nu even doorzetten. In haar eigen belang.

En ja, hoor, eindelijk doet Marlieske haar ogen open en gaat rechtop zitten.

Wat gebeurt er eigenlijk?

En waar is ze?

Nog slaapdronken kijkt ze met een verbouwereerd gezicht om zich heen. Heeft oma . . .

Maar oom Bert staat naast haar en fluistert aan haar oor: „We zijn hier in dat restaurant, weet je wel? We hebben immers samen een avontuur in de sneeuwstorm beleefd? En nu heb jij hier aan de tafel een poosje geslapen. Je was zo moe.”

Marlieske knikt. Haar gezicht staat nog zo slaperig. Maar ze begint zich toch alles weer te herinneren. En dan moet ze me daar toch plotseling verschrikkelijk gapen! Nee maar.

Het is goed dat haar moeder het niet ziet, want ze is nog zo doezelig, dat ze helemaal vergeet een hand voor die wijd-open mond te leggen.

Oom Bert vindt het niets erg. Die begrijpt het best en moet er alleen maar om lachen.

Hij laat haar even rustig tot zich zelf komen. En dan gaat hij verder: „Het is al heel laat, Marlieske. Eigenlijk al nacht. En het sneeuwt nog steeds. We kunnen niet naar je vader en moeder rijden. Dat begrijp je wel. Maar nu is hier een heel vriendelijke meneer. Die zegt dat je vannacht bij hem mag logeren. In een bedstee. Lijkt je dat niet leuk?”

Marlieske wrijft haar ogen 's flink uit. Ze gaapt nog 's geducht. En dan weet ze opeens alles weer goed. Nee, natuurlijk, in die sneeuwstorm kunnen ze niet verder rijden. Maar mag zij nu eerlijk ergens in een bedstee slapen? Dat lijkt haar enig. Ze heeft nog nooit een echte bedstee gezien. Alleen maar op een plaatje in een boekje.

„Mag het echt?” vraagt ze.

Oom Bert knikt.

„Je krijgt eerst nog wat te eten. En dan breng ik je er samen met meneer Wit naar toe. Kijk, hier is hij.”

Marlieske kijkt 's even naar de vreemde, warm-ingepakte meneer en knikt dan tevreden. Het lijkt een heel aardige man, vindt ze.

„Dag, meneer,” zegt ze.

„Zo, jongedame.”

Oom Bert lacht.

„Vertel meneer Wit maar 's hoe je heet,” zegt hij dan.

Marlieske doet het prompt.

„Marlieske van Vliet,” zegt ze flink.

„Dat is een mooie naam, zeg,” vindt meneer Wit. „En hoe oud ben je?”

„Acht jaar, meneer. In juli negen.”

Marlieske is nu echt goed wakker, hoor. Ze kijkt opeens naar haar oom.

„Hebt u opa en oma al opgebeld, oom?” vraagt ze dan.

„Ja, hoor. Dat is dik in orde,” lacht oom. „Maar je hebt natuurlijk echt trek. Wat wil je hebben: een bord erwtensoep of tomatensoep? Of heb je liever een broodje met een warm worstje of een croquet? En nog een beker warme melk of chocola? Zeg het maar.”

Mmm. Wat een heerlijke dingen noemt oom daar allemaal op. Marlieskes ogen beginnen te glanzen. Ze heeft best zin in iets. Maar wat zal ze kiezen? 't Is allemaal zo lekker. Ze weet het gewoon niet.

„Nou?” vraagt oom Bert na een ogenblik. En zacht: „We kunnen meneer Wit niet al te lang meer laten wachten, zie je. Hij moet om halfvijf de koeien alweer gaan melken.”

„Oei.” Daar schrikt Marlieske nu toch echt een beetje van. Dan moet hij natuurlijk al wel om vier uur opstaan. Hu, zo vroeg.

„Tomatensoep,” zegt ze, plotseling besloten.

Oom Bert bestelt het.

Meneer Wit wil beslist oom Berts stoel niet hebben. Hij staat nog steeds geduldig te wachten.

En dan zegt oom Bert opeens: „Toe, neemt u ook een bordje. Of een bord snert. Ja? Dan neem ik er ook nog een. 't Is voor u ook

al laat. En we moeten toch nog even wachten tot Marlieske wat gegeten heeft." En als moet hij zich verontschuldigen, omdat hij nog iets voor haar besteld heeft en meneer Wit daardoor nog weer later in bed komt: „Zo uit de slaap vandaan konden we haar toch echt niet mee naar buiten nemen, hè?”

„Natuurlijk niet." Meneer Wit is het helemaal met oom Bert eens. „Zo'n kind zou dan zeker kou vatten. Nou, vooruit, dan u en ik nog een bord snert.”

En zo komt het dat ze even later gezellig met z'n drieën soep zitten te lepelen.

„Ik heb ook een dochttertje," vertelt meneer Wit intussen aan Marlieske.

„Ja?" vraagt Marlieske verrast. „Hoe heet ze? En hoeveel jaar is ze?"

Meneer Wit lacht.

„Ze heet Gerrie," zegt hij dan. „En ze is net verleden week acht jaar geworden.”

„Wat leuk." Marlieske is meteen geestdriftig. Zijn we even oud. Kunnen we mooi samen spelen.”

Nu knikt meneer Wit.

„Ja, morgenochtend. Gerrie kan met dit weer toch ook niet naar school. Al houdt het sneeuwen op, dan is de weg nog veel te slecht. 't Is nog een aardig tippeltje bij ons vandaan naar het dorp.”

Marlieske begint opeens vlugger te eten. Ze krijgt haast. Ze wil zo gauw mogelijk naar Gerrie toe.

Maar als ze een poosje later het aardige huisje van de familie Wit zijn binnengestapt, krijgt ze Gerrie nog niet te zien. Die ligt boven in haar eigen kamertje heerlijk te dromen en merkt er niets van dat ze zo maar opeens een logeetje krijgen. Haar moeder al evenmin.

Meneer Wit laat ze allebei lekker slapen.

„Je zult ze morgenochtend 's grote ogen zien opzetten," fluistert hij tegen Marlieske.

„Ja, nou.” Marlieske verkneutert zich alweer bij voorbaat van de pret.

Ze vindt het hier enig. Gezellig. En zo lekker warm. En die bedstee. Nou!

Er zit een deur voor. Maar die heeft meneer Wit al gauw opengemaakt. Dan kan de warmte er alvast lekker een beetje intrekken, vindt hij. Het bed erin ligt opgemaakt, alsof ze haar al verwacht hebben.

Marlieske ziet het natuurlijk direct. En ze vraagt verbaasd: „Wist u dan dat ik zou komen?”

Meneer Wit schudt lachend z'n hoofd.

„Niet dat jij zou komen,” zegt hij dan. „Maar wel dat er wel 's weer iemand zou komen. Mijn vrouw zorgt altijd dat het klaarligt.”

„Wat leuk,” vindt Marlieske.

„En wie hier in huis ziek is, mag er ook liggen,” vertelt meneer Wit dan.

Nu moet oom Bert natuurlijk ook een duit in 't zakje doen.

„Dat is gezellig, Marlies,” zegt hij. „Je zou hier voor je plezier ziek willen worden, vind je ook niet?”

Maar al is het nu dan ook midden in de nacht, Marlieske is op 't ogenblik helder wakker.

„Nou, ziek,” begint ze. Aan ziek zijn heeft ze een hekel. „Maar een béétje ziek, ja, dat wel.”

Meneer Wit is intussen op z'n tenen de trap op naar boven geslopen. Even later komt hij met een pyjama van Gerrie in de kamer terug.

„Kijk 's,” zegt hij, „zou die je een beetje passen? Wat denk je?”

Marlieske heeft 'm al uit elkaar en houdt 'm voor zich.

„O ja, best. Wat een mooie,” bewondert ze. „Lichtblauw met kleine bloemetjes. Mag ik die echt aan hebben?”

„Natuurlijk. Daar heb ik 'm voor opgehaald.”

Ze praten heel zacht en doen alles heel stil. Net of ze samen een geheimpje hebben.

En dat hebben ze immers ook. Want de twee die daar boven zo rustig liggen te slapen, moeder Wit en Gerrie, weten niets van wat zij hier met z'n drietjes uitkuren midden de nacht. O, o! Marlieske vindt dit al een bijna even groot avontuur als die auto-tocht en die wandeling door de sneeuwstorm eerder. Zo maar slapen bij mensen die ze van tevoren nog nooit gezien heeft. En dat in een knusse bedstee in een heerlijk warme, gezellige huiskamer. Enig!

Nu kijkt ze weer naar oom Bert. Ze heeft een pyjama. En het is al heel laat. En die bedstee . . .

„Zal ik me dan alvast maar gaan uitkleden?” vraagt ze.

Oom Bert slaat z'n arm om haar schouderjes.

„Dat zou ik maar doen,” zegt hij vriendelijk. „En weet je, Marlies, als je nu die ene bedsteedeur een beetje schuin zet, dan kun je er precies achter staan en heb je net een kamertje voor jou alleen.”

„Ja.” Marlieske loopt er meteen naar toe.

Meneer Wit is de kamer weer uitgeslopen. En net als Marlieske met een glunder gezicht aan oom Bert laat zien hoe mooi ze wel is in Gerries pyjama en hoe prachtig hij haar past, komt hij weer binnen, een warme kruik in z'n handen. Die heeft hij gauw in de keuken voor Marlieske gemaakt. Zo'n handigerd toch. Hij stopt 'm vlug in Marlieskes bed.

„Zo, nu zul je straks wel gauw lekker slapen, denk ik,” zegt hij tevreden.

„Nou, vast wel, hè, Marlies,” zegt oom Bert. En voor de zoveelste keer in deze nacht: „Ik weet gewoon niet hoe ik u moet bedanken.”

Maar meneer Wit lacht.

„Dat is allemaal wel in orde, hoor, meneer. 't Spijt me alleen dat ik u ook niet een bed kan aanbieden. De andere bedstee hebben we als kast in gebruik, weet u. Maar als u hier in de kamer op een paar stoelen wilt proberen te slapen.”

Nu schudt oom Bert z'n hoofd.

„Ik vind het heel erg vriendelijk van u,” zegt hij. „Maar ik geloof dat het beter is dat ik maar naar het restaurant terugga. Als het sneeuwen ophoudt en er komt hulp, dan moet ik er toch wel bij zijn.”

„U hebt gelijk.”

Vijf minuten later is het donker in de kamer.

Oom Bert is weggegaan.

Meneer Wit is de trap opgeklommen.

Marlieske ligt in de heerlijk-warme bedstee, haar voeten lekker

tegen de kruik aan. Zielstevreden is ze. Maar dan opeens schiet ze nog 's overeind en gaat op haar knietjes liggen. Daar heeft ze toch helemaal vergeten te bidden. En vanavond in dat restaurant is ze ook al zo maar in slaap gevallen. Het is toch! Marlieske schaamt zich een beetje. Maar dan vouwt ze haar handjes en sluit haar oogjes en bidt eerbiedig haar avondgebedje. Midden in de nacht. In de donkere bedstee van dat vreemde huisje, waaromheen heel de wereld wit is. En waarboven de sneeuwstorm nog aldoor z'n heerlijk wilde spel speelt.

6. Naar huis

Om kwart over vier de volgende morgen gaat vader Wit de deur uit.

Marlieske hoort het niet.

Om halfzes wordt de sneeuwstorm eindelijk moe van z'n verrukkelijk wilde spel en houdt ermee op.

Marlieske merkt het niet.

Om zeven uur komt moeder Wit op haar tenen de kamer binnengeslopen. Haar klein logeetje mag haar vooral niet horen. Voordat ze de lamp aanknipt, doet ze eerst voorzichtig de ene bedsteedeur dicht. Het licht mag beslist niet op het gezicht van Marlieske vallen en haar wakker maken.

Zo, klaar. Nu kan ze de lamp wel aandoen. Ze moet de tafel gaan dekken. Maar eerst wil ze de kleine meid daar in de bedstee eventjes zien.

Haar man heeft haar vanmorgen, voordat hij naar de boer ging, alles van gisteravond verteld. Ze is zo blij dat hij dat kleine meisje heeft meegebracht. Verbeeld je dat haar Gerrie zo's in dat café had liggen slapen, haar hoofd op de tafel. Stumperd.

Moeder Wit sluipt naar de bedstee en kijkt een poosje vertederd naar het donkere kopje op het helderwitte kussen.

Marlieske slaapt lekker door.

Om halfacht gaat moeder Wit Gerrie roepen. Het is in de winter dikwijls een hele toer om haar uit haar warme bed te krijgen. Maar nu? . . .

In een wip staat ze met haar blote voeten op de dikke schapevacht voor haar ledikant. Hoe komt dat toch?!

Enkel en alleen omdat haar moeder haar fluisterend verteld heeft

van het kleine logeetje in de bedstee beneden. Ze wil haar dadelijk zien.

En dat mag. Als ze maar heel, heel zachtjes doet. Want dat meisje is zo moe van alles wat ze gister beleefd heeft. Van heel dat grote avontuur. Ze moet zolang mogelijk blijven slapen.

Nu, dat wil Gerrie wel beloven. Ze wil alles wel beloven, als ze dat meisje nu maar meteen mag zien. Een logeetje net zo oud als zij. Had het ooit mooier kunnen treffen?

Kou voelt ze niet. Zo vlug en zo zacht als ze kan, loopt ze achter haar moeder aan. De zolder over, de steile trap af, naar de kamer. En regelrecht door naar de bedstee.

Ze kijkt lang naar Marlieske. En dan naar haar moeder, die naast haar staat, haar arm om Gerrie heen. Haar ogen staan zo blij.

„Wat lijkt ze aardig, hè, moeder?” zegt ze heel zacht.

Haar moeder knikt en fluistert: „Ja, dat vind ik ook.”

Marlieske droomt rustig verder.

Vader Wit komt thuis. Samen met z'n vrouw en Gerrie ontbijt hij.

Marlieske heeft nergens erg in.

Tegen halfnegen, net als moeder Wit de lamp uitgedaan en de overgordijnen zo zacht mogelijk heeft opengetrokken, komt oom Bert aangestapt.

Vader Wit is dan alweer naar z'n werk.

Gerrie mag Marlieskes oom binnenlaten.

„Slaapt die kleine meid nu nog al?” vraagt hij verbaasd, zodra hij binnen is en een gemakkelijke stoel van moeder Wit gekregen heeft. „Asjeblieft. Die kan er wat mee, hoor. Nu, als u het niet erg vindt, laat haar dan nog maar rustig wat liggen. Er is een wegenwachtploeg met man en macht bezig de ingesneeuwde auto's los te werken. Maar het zijn er zoveel en het is zo'n karwei. Het duurt nog wel een uur of wat eer die van mij aan de beurt is. Dat heb ik al wel bekeken.”

Natuurlijk mag Marlieske van moeder Wit net zolang blijven slapen als ze maar wil. Stel je voor. Ze wil oom Bert ook goed doen en brood voor hem gaan klaarmaken.

Maar oom Bert bedankt. Hij heeft al ontbeten in het restaurant. „Maar dan moet u toch beslist een beker melk opdrieken,” vindt moeder Wit. En een kopje thee heeft ze ook nog wel onder de muts. Ze wil iets aan oom Bert kwijt.

„Nu, vooruit dan maar,” lacht die. „Als het je zo gul wordt aangeboden.”

Hij blijft gezellig een poosje babbelen.

„Nee, ik ben Marlieskes vader niet. Haar oom. Een broer van haar vader.” En dan krijgen moeder Wit en Gerrie het hele verhaal van Marlieskes logeerpartij bij opa en oma in Bosdorp en het avontuur in de sneeuwstorm te horen.

Ze zitten alle drie aan een kant van de tafel, die tussen de beide hoge ramen tegen de kant is geschoven. Gerrie aan de smalle kant, haar elleboogjes op de tafel, haar blonde hoofd met het steile, eigenwijze paardestaartje in haar handen. Ze kijkt oom Bert de woorden zowat uit de mond. En ze wou dat Marlieske nu eindelijk maar 's wakker werd.

Dat ze toch helemaal niet bang was gisteravond en vannacht. Gerrie vindt het reusachtig. Zij zou doodsbenuwd geweest zijn. Dat weet ze zo wel.

Oom Bert vertelt intussen maar door.

„We hebben vannacht om beurten in het restaurant een uur of wat geslapen. Zo goed en zo kwaad als dat dan ging natuurlijk. Het lukt de een beter dan de ander als je zo zit of wat hangt in een stoel, dat vertel ik u. Sommigen hadden het beslist vaker bij de hand gehad. Die sliepen, net als Marlieske bij dat tafeltje gisteravond, zo lekker als lagen ze thuis in hun eigen bed. Maar anderen . . . Enfin, het was in ieder geval erg prettig dat het overgrote deel van de gasten wat voor een ander overhad en wel „beurten” wilde.”

En dan tegen Gerrie, met een heel geheimzinnig gezicht: „En weet je wat er vannacht in een van die veewagens is gebeurd?”

Gerrie schudt een beetje verlegen haar hoofd.

„Nee, meneer.”

„Daar is een kalfje geboren.”

„Och.” Moeder Wit en haar dochtertje zeggen het als uit één mond.

Oom Bert heeft intussen z'n melk opgedronken en gunt zich niet langer rust.

„Ik moet er geloof ik maar 's weer even naar toe,” zegt hij. „Misschien kan ik helpen.” En lachend: „Ik heb tenminste een schep, wat jij, Gerrie?”

Gerrie lacht maar een beetje. Ze vindt die oom van Marlieske reuze aardig. Maar . . .

„Straks hoop ik wel 's weer naar m'n kleine nicht te komen kijken,” gaat oom Bert intussen verder. „Ik hoop dat u niet al te lang meer met haar hoeft opgescheept te zitten.”

„Opgescheept zitten,” zegt moeder Wit verontwaardigd. „Foei, meneer. Hoe kunt u het zeggen!”

En nu durft Gerrie ook opeens wat.

„Ik hoop dat uw auto nog heel lang blijft vastzitten,” zegt ze ondeugend. „Dan kan ik lekker heel lang met Marlieske spelen straks.”

Hoor me dat kleine ding nu toch 'r 's aan.

Oom Bert dreigt haar lachend met z'n vinger.

„Jij, kleine rakker,” zegt hij. „Ik geloof dat je al net zo'n ondeugd bent als dat nichtje van mij.”

De kamer is gestoft.

„Zuigen doen we straks, als Marlieske wakker is,” beslist moeder Wit.

Dat is een tegenvaller voor Gerrie. Ze had zo gehoopt dat de stofzuiger Marlieske wakker zou zingen. Heeft die nu nogal niet lang genoeg geslapen?

Maar ze durft het niet te zeggen.

„Ik moet nu naar boven,” gaat haar moeder intussen verder. „Doe jij maar iets gezelligs. Lezen. Of tekenen. Of kleuren. Of met je poppen spelen. Wordt ons logeetje wakker, dan roep je me gauw.

Maar denk eraan: je mag haar beslist niet wakker máken. Dat kleine ding moet 's echt goed uitrusten."

„Ja, moeder." Gerrie kijkt niet half zo blij meer als daarnet. Nu heeft ze er zich zo op verheugd met Marlieske te praten en te spelen en nu slaapt ze maar. Wat heeft ze daar nu aan.

Ze heeft ook geen zin in lezen. En niet in tekenen. En niet in kleuren. En haar poppekinderen kunnen haar ook niets schelen nu. Ze heeft maar in één ding zin: dat Marlieske nu eindelijk 's wakker wordt. Zal ze haar toch . . . Nee, dat durft ze niet. Dan zou je moeder 's horen. Moeder is erg lief, maar als zij iets doet wat haar zo verboden is als het wakker maken van Marlieske, nou, dan kan moeder streng zijn. Reken maar.

Gerrie legt haar handen op de rug van haar vrolijke, rode jurk en gaat met een verveeld gezichtje voor het raam staan.

Heel de wereld is wit. En de zon schijnt een beetje. Het is een mooi gezicht. Als ze nu wat dichterbij het dorp woonde, was ze vanmorgen natuurlijk gewoon naar school gegaan. Dan had ze met de andere kinderen kunnen sneeuwballen en baantje glijden en . . .

Aan het ontbijt, toen vader en moeder zeiden dat ze niet naar school hoefde vandaag, omdat de weg zo slecht was, vond ze het fijn. Kon ze immers mooi met hun logeetje spelen. Maar nu . . . Nu spijt het haar bijna dat ze niet naar school kon. Als Marlieske toch van plan is heel de morgen te blijven slapen . . .

Maar dan opeens draait ze zich met een ruk om. Hoorde ze daar niet iets in de bedstee? . . .

Het volgende ogenblik staat ze al bij de deur. Marlieske is net wakker geworden en ligt zich 's lekker lui uit te rekken en naar hartelust te gapen. Hè, wat heeft zij heerlijk geslapen. Maar waar . . . En dan, opeens, midden in een nieuwe geeuw, staat Gerrie bij haar bed.

Marlieske houdt prompt op met gapen en zit meteen klaar-wakker, kweek rechtop.

Ze weet plotseling alles weer. Ze ligt hier in die enige bedstee in

dat dol gezellige huisje van die aardige meneer Wit. En dit is . . .
„Jij bent Gerrie,” begint ze dan.

Gerrie is opeens weer een beetje verlegen. Maar ze lacht toch en knikt.

„En jij bent Marlieske,” zegt ze dan zacht.

„Ja,” lacht Marlieske. „Marlieske van Vliet.” En dan, terwijl ze de dekens terugslaat, hartelijk: „Kom even bij me in bed, zeg. ’t Is hier zo verrukkelijk warm.”

Gerrie vergeet helemaal dat ze haar moeder moest roepen als Marlieske wakker werd. En ze is ook niet langer verlegen. Wie kan dat ook blijven bij een vriendelijk meisje, dat altijd zo heerlijk gewoon doet en zich zelf is als Marlieske.

Ze schopt vlug haar pantoffeltjes uit en kruipt met jurk en al gezellig bij Marlieske onder het dek. En dan babbelen ze me, die twee! Als zijn ze hun leven lang al dikke vriendinnen geweest. Eerlijk. En een pret dat ze hebben. Af en toe schateren ze samen van de lach.

Moeder Wit hoort het. De spreij, die ze net over Gerries bed wilde leggen, in haar hand, luistert ze, haar voorhoofd gefronst. Wat gebeurt daar toch beneden? . . .

Ze staat muisstil.

Het volgende ogenblik hoort ze duidelijk praten. Maar . . . Gerrie zal toch niet . . .

Haastig, niet half zo netjes als anders, legt ze de spreij over Gerries ledikant. Dan loopt ze vlug en zacht naar beneden. Ze mogen haar niet horen aankomen. Ze wil . . .

Heel voorzichtig doet ze de kamerdeur open. Die piept soms zo allerakeligst.

Och, heden, ja, nu ook weer natuurlijk. Nu horen ze haar en zij . . .

Maar Gerrie en Marlieske horen moeder Wit helemaal niet. Die hebben het veel te druk met lachen en praten.

Moeder Wit glipt snel de kamer binnen en blijft dan verbaasd staan.

Er is niemand. En ze hoort toch duidelijk praten en lachen. Waar ter wereld kunnen die twee zich nu toch zo gauw verstopt hebben?

Dan glijdt er plotseling een lach over haar vriendelijk gezicht. Ze begrijpt het opeens.

Het volgende ogenblik steekt ze haar hoofd om het hoekje van de bedsteedeur.

„Als ik het niet dacht,” lacht ze.

Van onder de dekens kijken twee paar pretogen haar aan.

Marlieske vergeet helemaal dat ze moeder Wit nog niet kent. Dat ze haar zelfs nog nooit eerder gezien heeft. Ze voelt zich hier zo heerlijk thuis.

„’t Mocht wel, hè, mevrouw?” zegt ze trouwhartig. „’t Is zo gezellig.” En als is ze bang dat Gerrie er een standje voor zal krijgen: „Ik heb het bedacht, hoor.” Ze steelt met haar eerlijke ogen en haar vrolijkheid op slag het hart van moeder Wit.

„Het mocht gerust, hoor,” zegt ze vriendelijk. Maar dan opeens met een wat bezorgde, onderzoekende blik naar haar dochtertje:

„Als Gerrie je tenminste niet heeft wakker gemaakt.”

Gerrie wil antwoorden.

Maar Marlieske is haar al voor.

„Nee, mevrouw. Gerrie heeft me helemaal niet wakker gemaakt,” vertelt ze gauw. „Ik ben zelf wakker geworden. En ik heb lekker geslâpen! Heerlijk!”

Moeder Wit lacht naar haar.

„Dat vind ik fijn, Marlieske,” zegt ze. „Maar nu heb je vast wel erge trek in een paar boterhammen. Als jij nu ’s uit die bedstee komt, Ger. Dan kan Marlieske zich aankleden. En dan maak ik intussen een paar boterhammen voor haar klaar. En een beker melk.”

Gerrie staat al op de grond.

Moeder Wit haast zich naar de keuken.

„Ik breng je zo waswater, hoor, Marlieske,” roept ze nog vanuit de gang.

Marlieske is ook uit de bedstee geklommen. Ze glundert. Ze mag zich dus hier in de kamer wassen. Enig. Wat is het hier toch allemaal leuk. En wat heeft ze een massa te vertellen als ze weer thuiskomt. Nog veel meer dan ze gisteravond gedacht heeft.

Een kwartiertje later zit ze schoon gewassen en netjes aangekleed voor de lekkere boterhammen, die moeder Wit voor haar heeft klaargemaakt.

„Ik moet nog weer even naar boven, hoor,” zegt ze. „Jullie vermaken je samen wel, hè? Smakelijk eten, Marlies.”

Marlieske lacht. „Dank u wel, mevrouw.”

Moeder Wit doet de deur achter zich dicht.

Marlieske vouwt haar handen en sluit haar ogen.

Gerrie, die vlak bij haar zit, kijkt haar verbaasd aan.

„Wat doe je nu toch?” vraagt ze.

Marlieske doet haar ogen heel even open, fluistert boos: „Ssst” en sluit ze dan meteen weer.

Gerrie durft niets meer te zeggen. Marlieske lijkt opeens wel kwaad. Maar . . .

Even later doet Marlieske haar ogen weer open. Ze kijkt niet meer boos. Ze zegt alleen een beetje verwijtend: „Ik moest toch zeker bidden, suffie.”

„Bidden? Wat is dat?” Nu kijkt Gerrie nog verbaasder.

Marlieskes ogen worden groot van schrik.

„Weet jij niet wat bidden is?” vraagt ze, op haar beurt meer dan verwonderd.

Gerrie schudt haar hoofd.

Marlieskes ogen worden zo mogelijk nog groter. Wat is dat erg. Niet weten wat bidden is. Dan weet Gerrie natuurlijk ook niet . . .

Maar dat kan toch niet.

„Heb je . . . heb je dan ook nooit van God gehoord?” vraagt ze zacht.

„Nee,” schudt Gerrie.

Marlieskes warme hartje stroomt op slag vol medelijden.

Heidenkindertjes, die kennen de Here niet. En hun vaders en moeders natuurlijk ook niet. Anders zouden die er hun kinderen wel alles van vertellen. En daarom gaan er zendelingen naar de heidenlanden om hun van de Here Jezus te vertellen. Dat kost een heleboel centjes. En daarom mag zij iedere maandagmorgen geld meenemen naar school. Geld voor de zending. Maar dat er hier in Nederland kindertjes wonen die niet weten wie God is . . . Die niet weten wat bidden is . . .

Marlieske zou Marlieske niet zijn als ze niet vond dat ze hier iets aan moest doen. Dadelijk. En daarom begint ze: „God heeft alles gemaakt. Het land en de zee en de zon en de maan en de sterren. De bomen en de bloemen en de vogels en de vissen en de dieren en de mensen. En natuurlijk de hemel. Alles.”

Gerrie luistert met grote ogen. Als Marlieske zegt dat het zo is, zal het wel waar zijn. Maar . . .

Marlieske gaat alweer verder: „Heel, heel lang geleden, toen was er niets. Alleen de Here God Zelf. Die is er altijd geweest. En toen heeft God alles gemaakt. Elke keer weer wat anders. En alles was even goed en mooi. De eerste mensen heetten Adam en Eva. Ze woonden in het paradijs. Dat was een prachtige tuin. Ze waren zo gelukkig. Maar op een keer is alles veranderd en heel naar geworden. Omdat ze iets gedaan hadden wat God niet wilde hebben. In het paradijs stonden hopen bomen met de heerlijkste vruchten eraan. En daar mochten Adam en Eva zoveel van plukken en eten als ze maar wilden. Alleen van één boom moesten ze afblijven. En dat deden ze niet. Ze aten er wel van. Toen waren ze God ongehoorzaam geweest en daarom kregen ze straf. Ze mochten niet langer in die mooie tuin blijven wonen en . . .”

Marlieske praat maar door. Ze vergeet helemaal dat ze nog eten moet. En Gerrie ook. Die luistert!

Maar dan opeens hoort ze haar moeder heen en weer lopen. En gauw stoot ze Marlieske aan.

„Marlieske, je brood,” fluistert ze, als werd ze op een ondeugend-

heidje betrapt. „Eet eerst maar vlug even je boterhammen op.” Marlieske kijkt 's naar haar bordje.

O ja, ze moet nog eten. Ze heeft er eigenlijk ook best zin in. En een dorst dat ze opeens heeft.

Ze pakt haar beker en drinkt 'm in één keer helemaal leeg. De melk is al bijna koud geworden, maar dat mag niet hinderen.

„Lekker,” zegt ze dan tevreden. „Ja, ik zal eerst gauw even die boterhammen opeten. En dan vertel ik verder. Ik weet nog een heleboel meer.”

En dan opeens, tussen twee happen door, geestdriftig: „Weet je wat ik doe? We hebben thuis een kinderbijbel. Zo mooi. Die hebben wij al heel vaak gelezen. Ik zal moeder vragen of jij die mag hebben. Omdat ik hier zo fijn gelogeed heb. Ja, dat doe ik. Dat mag vast wel. En dan kun je zelf al die verhalen lezen. Alles staat erin. Ook dat de Here Jezus later gekomen is om alles voor ons weer goed te maken bij God. En alles wat erin staat, is echt waar gebeurd.”

Gerries ogen stralen. Ze begrijpt lang niet alles van wat Marlieske verteld heeft. Maar misschien . . . Als ze zelf dat hele boek leest. Marlieske jukt niet. En ze schept ook niet op. Dat weet ze zeker. O, als dat 's gebeurde. Als ze dat boek 's echt kreeg.

Ze hebben een heerlijke dag met z'n beidjes, Gerrie en Marlieske. En moeder Wit heeft gewoon geen kinderen aan hen. Zo zoet zijn ze.

Maar om vier uur moeten ze toch afscheid nemen, de vriendinnen. Oom Berts auto is vrij en oom heeft 'm tot voor de weg, waaraan Gerrie met haar vader en moeder woont, gereden.

Vader Wit is niet thuis als hij Marlieske komt halen. Maar moeder Wit en Gerrie lopen met oom Bert en Marlieske mee tot aan de wagen.

Oom Bert zou Gerrie wel graag een eindje willen meenemen. Maar dan moet hij haar weer terugbrengen ook en dat gaat nu echt niet. Hij heeft al zoveel tijd verloren door die sneeuwstorm.

„Maar ik kom vast nog 's een keertje aan als ik hier weer langs rijd,” zegt hij.

„Dat moet u beslist doen,” vindt moeder Wit. „Dat zullen we echt gezellig vinden. En Marlieske, jij moet maar 's een keertje komen logeren.”

Nu, dat wil Marlieske wel.

„Enig,” juicht ze. „En ik vraag of Gerrie 's bij ons mag komen, hè, Ger?” En terwijl ze zich nog 's uit het portier buigt, aan Gerries oor: „Maar dat van de kinderbijbel vraag ik het allereerst.”

Gerrie straalt.

„Ja. Fijn,” zegt ze.

Oom Bert en Marlieske bedanken moeder Wit voor de zoveelste keer voor alles.

Dan rijden ze weg, de mooie, witte wereld in.

Oom moet op het stuur letten en steekt alleen z'n hand nog even op. Maar Marlieske wuift, tot ze niets meer van de twee steeds kleiner wordende figuurtjes daar aan het begin van de zijweg kan zien.

En dan kan ze opeens aan niets anders meer denken dan aan thuis. Aan vader en moeder en Pier en Corrie en Herman. Wat verlangt ze plotseling naar hen allemaal. En wat zullen ze straks opkijken. Want ze weten helemaal niet dat zij vandaag thuiskomt. Ze hadden gister expres niet opgebeld. Ze wilden er een verrassing van maken. Gelukkig maar. Anders zouden vader en moeder en de anderen natuurlijk al even erg in zorg en angst gezeten hebben als opa en oma. Wat zullen ze wel zeggen als ze van hun avontuur horen? Marlieske popelt gewoon om alles te vertellen. De reis duurt haar eigenlijk veel te lang.

Aldoor wil ze zeggen: „Harder, oom. Toe, veel harder.”

Maar ze doet het toch niet. Het zou immers niets geven. Oom zou alleen maar lachen en er geen sikkepitje vlugger om rijden.

En gelijk heeft oom. Ze kunnen toch zeker niet de kans lopen een ongeluk te krijgen, alleen omdat zij opeens zo verschrikkelijk graag heel gauw thuis wil zijn.

En dan zijn ze toch plotseling al in de stad. Heerlijk, al die bekende straten en huizen en winkels.

Marlieske kan wel zingen. En ze kijkt naar alles, als had ze het op z'n minst in geen jaar gezien.

Dan rijden ze hun eigen laan in. En daar is hun eigen, eigen huis. Marlieske kan gewoon niet meer stil blijven zitten.

Oom Bert rijdt expres het tuinhekje voorbij en stopt voor het hoge, brede raam.

Het is tegen vijven. Zouden ze allemaal thuis zijn? Vol verwachting kijkt Marlieske door het portierraampje.

En ja, hoor. Daar komen ze aanhollen: Herman, Pier, Corrie, vader. En een beetje langzamer, natuurlijk om dat been, ook moeder.

„Daar is Marlieske! Marlieske met oom Bert!” Pier gilt het gewoon over de straat.

Herman heeft het portier aan Marlieskes kant al open, nog voordat oom Bert om de wagen is heengelopen om het open te maken.

En dan is Marlieske er ook in een wip uit en laat zich heerlijk opvangen door vaders wijd-uitgebreide armen.

En vader draagt haar naar moeder. En Pier danst maar om hen heen. En natuurlijk krijgt hij daarna ook z'n beurt. En Corrie. En Herman. Niemand slaat Marlieske over.

Oom Bert staat het allemaal lachend aan te zien. O, o, wat is me dat kind blij. Maar haar vader en moeder en de anderen zijn het niet minder. Heerlijk.

En dan komen ze plotseling allemaal naar hem toe. Moeder voorop. „Het lijkt hier de omgekeerde wereld wel. Eerst alle aandacht voor de kleinste. En dan pas . . .” begint ze verontschuldigend. „Maar je begrijpt . . .”

Oom Bert lacht gul en schudt z'n schoonzuster hartelijk de hand. „Ik begrijp er alles van, hoor,” stelt hij haar gerust.

En dan opeens staat Marlieske naast hem en steekt haar arm door de zijne.

„Kom, oom,” zegt ze hartelijk.

Ze vindt het heerlijk om weer thuis te zijn. Natuurlijk. Maar daarom vergeet ze oom Bert nog niet. Kun je net denken.

En tegen de anderen: „Wij hebben wat beleefd, oom en ik! Nou! En we hebben een hoop te vertellen, hè, oom?”

„Nou, reken maar,” lacht die. „Daar zullen jullie nog 'r's van op-
horen. Een echt avontuur, wat jij, Marlieske?”

Marlieske glundert en knikt maar.

Nu gaat de hele familie gauw in optocht naar binnen. Oom Bert
en Marlieske hebben hen zo nieuwsgierig gemaakt.

Vader sluit de deur.

Zo, nu hebben ze hun klavertje vier weer veilig bij elkaar. Ge-
lukkig.

INHOUD

	Blz.
1. Van een plannetje	7
2. Daar gaan ze dan, die twee	15
3. Dat is me nu toch ook wat	25
4. Onder dak	34
5. En toen!	43
6. Naar huis	55

Jos wil een hond

Jos had gehoopt op zijn verjaardag een hond te krijgen,
maar . . . het werd een poes. Wat een teleurstelling.
Daar kon hij toch niet mee spelen!

Als echter zijn poes hoog in een boom verdwenen is
en niet meer naar beneden durft, haalt Jos hem er toch
uit. Alhoewel het 'maar' een poes is, gaat Jos hem toch
wel aardig vinden.

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4407 8

J + M 6-8